

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак,
- пуномоћник оштећених Марина Кљајић,
- сви оптужени,
- и браниоци адвокати: Бранкица Мајкић бранилац оптужених Деветака и Девчића, Градимир Налић бранилац оптуженог Радојчића, Војислав Вукотић бранилац оптуженог Крњајића, Јасмина Живић бранилац оптуженог Перића, Бранко Димић бранилац оптужених Јосиповћа и Николајидиса, а на данашњем главном претресу мењаће и адвоката Бранка Лукића браниоца оптужених Миодрага Димитријевића и Влајковића, Гордана Живановић бранилац оптуженог Јована Димитријевића, Слободан Живковић бранилац оптужених Стојановића и Бачића, Бранислава Фурјановић бранилац оптужених Косијера и Стевановића.

Приступили су и сведоци Мирко Кесер и Милан Воркапић, а није приступила сведок Магда Гвозденов, неуручена достава се вратила са назнаком да је непозната на адреси Улма, Вршац, Трг ослобођења 632 коју је оптужени Николајидис доставио овом суду уз доказне предлоге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли остајете при овом доказном предлогу или одустајете или како? Од свих предлога одустајете у оном поднеску. Добро.

Оптужени Александар Николајидис изјављује да одустаје и од овог доказног предлога и од свих доказних предлога које је поднео суду у писменом поднеску.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је јаван.

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 14 часова и 42 минута.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА

СВЕДОК МИЛАН ВОРКАПИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Воркапићу.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваши лични подаци, од оца Николе, возач, Руменка, Ослобођења 83, рођени у Ловасу 1952. године, је ли тако?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли у неком сродству са овде нашим оптуженима: Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић, Александар Николајидис?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Није нико.

Са оптуженима несродан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бићете саслушани сведок. Као сведок сте дужни истину да говорите, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на поједина питања суда и осталих учесника уколико би себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Пре него што кренете да сведочите положићете заклетву прочитавши тај текст испред Вас. Изволите.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

Опоменут, упозорен, а након полагања заклетве изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред Вишим судом у Београду води се кривични поступак против ових четрнаест лица због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Предмет оптужбе је страдање шездесетдевет цивила хрватске националности у месту Ловас у октобру и новембру месецу 1991. године. Ближи предмет оптужбе је напад на Ловас, страдање цивила у нападу, убиства, телесна

повређивања, противзаконита затварања цивила у овом периоду у селу и страдање цивила приликом догађаја на тзв. минском пољу. Ви сте већ давали исказ код истражног судије, одбрана Љубана Деветака и Милана Девчића предложила Вас је за сведока, да ли остајете при овом исказу који сте дали раније 26.06.2007. године?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите колегинице Мајкић.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добар дан господине Воркапићу, Бранкица Мајкић адвокат. С обзиром да сте рекли да остајете при изјави коју сте дали ја бих Вам постављала онда нека питања да појасните овај Ваш исказ и евентуално да нам кажете нешто о чему нисте говорили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ли да седнете да бисмо Вас боље чули, да ли има столица позади?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Има.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Из Вашег исказа јасно је да сте рођени у Ловасу, да сте живели тамо, па бих Вас ја најпре питала како је дошло до тога да Ви Ловас напустите и када је то било пре ових дешавања значи?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не бих знао тачно рећи кад сам напустио Ловас али сам га напустио кад сам осетио несигурност живота у селу Ловасу, кад су се почеле правити неке, што кажу оно, диверзије у Ловасу по кућама и тако то и онда сам видео да је ту несигурно живети и онда сам отишао из Ловаса, отишао сам у Пазову.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Можете ли нам дати неки пример неких од тих диверзија о којима сад причате.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па ево на пример код Рајка Ловрића је запаљено сено и слама, штагаљ један у по бела дана. Онда код Боже Девчића је бачена бомба, нека направа, нешто је експлодирало, шта ја знам још ако је било негде можда нека тако да ја ту више нисам имао сигурност да живим у том селу.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли можете да ми кажете у време док сте још били у Ловасу да ли је почело организовање неких сеоских стража?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Јесте, јесте, од стране Хрвата јесте, они су имали барикаде и страже, јесу, тачно.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли можете ближе да нам кажете како је то изгледало? Да ли су то били пунктови, јесу ли они имали неку униформу, оружје, како је то функционисало?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Имали су оружје, били су, неки су имали неко и униформу, неки су били у цивилу и били су распоређени у једно можда три-четири места околу села тако где је најпрометније било ту су они били.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли су они између осталог контролисали кретање, да ли су легитимисали лица на тим пунктовима?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Јесу, јесу.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли Вам је познато можда колико је мештана у то време, значи говоримо о некој јесени 1991. године узело учешћа у сеоским стражама, колико је то људи било?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: То не знам, зато што ја ту нисам био присутан и нисам контактирао са њима јер то је већ било раздвајање између народа српске и хрватске националности.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли Вам је познато да је у Ловасу постојао Кризни штаб?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Кризни штаб од стране Хрвата или?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да, да.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Јесте, долазили су неки ко зна одакле из којих крајева нека гарда, ко ли је био, и кажем не знам, не могу да знам зато што ја са њима нисам тамо контактирао и нисам се с њима ни приближавао дружењу.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Након што сте били у Пазови, како произилази из Вашег исказа, можете ли мало ближе да нам кажете кад сте у Товарник дошли?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Богами не бих знао рећи кад сам дошао у Товарни.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, ево да онда кренемо од овог Вашег пријављивања у Шиду, где сте се Ви пријавили и коме?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: У Шиду на вашариште, био је шатор.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Шта је то било?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па била је нека војна команда где се пријављивало јер је био проглас каже сви војно способни људи да се пријаве у најближу касарну која се може пријавити ради, како да кажем, мобилизације.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Мобилизације, добро, и да ли су Вас у Шиду упутили где треба даље да идете?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Је, тамо сам дошао и добио сам тамо униформу, уведен сам, добио сам број војни и тако да сам онда отишао у Товарник на ратиште.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Кажите ми када сте дошли у Товарник где сте се пријавили?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: У Товарник када сам дошао пријавио сам била је тамо, Товарник је у ствари већ био скоро и ослобођен, пријавио сам се у једну станицу тамо, да ли је то била војна станица, милиција, ко је био, углавном сам се тамо пријавио и тамо смо били боравили док смо били у Товарнику једно време, један период.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли можете ближе да нам кажете та зграда где сте се пријавили који је то објекат, да ли можете да нам опишете да ли је нека установа државна или приватна кућа?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: То је била нека установа, само ја не знам шта је ту било у Товарнику, ја мислим, не знам шта је то било у Товарнику од тога, нека установа да ли је била и прије и касније али

углавном се ту пријављивало и ту се јављало, то је са главне цесте лево кад се улази у Товарник.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ко је био смештен у тој згради, установи, коме сте се Ви пријавили?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Било је тамо униформисаних лица, коме сам се ја пријавио ја не знам ко је тај био и каже «добро, сачекајте», и ја сам сачекао и био тамо једно време и док нисам добио задатак.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И колико сте, ако можете да се сетите, колико дана сте провели у Товарнику значи од тог Вашег пријављивања па до кретања у акцију?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па можда једно можда десетак дана, колико је било, десетак, петнаест дана, не знам баш тачно.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Кажите ми сад што се саме те акције односно поласка у ослобађање Ловаса тиче, како Ви то сазнајете да треба да се иде? Говорили сте у истрази да сте тог дана дошли из Шида 09.10. е сад нам само то детаљније објасните од кога сазнајете да треба да се иде у акцију и даљи ток какав је Вашег кретања?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: У акцију за Ловас?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Јесте.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па ја сам, пошто сам ја тамо био и кад сам добио у Товарнику задатак из команде онда сам ја ишао, дошао из Шида навече и каже «ићи ће се 09.-10.» којег, не знам тачно, «ићи ће се каже на ослобађање Ловаса», то је било испред команде у Товарнику.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Је ли то та команда где сте се Ви пријавили кад сте дошли?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не. Она је била овде у центру, а ова је била код једног приватника у кући, нека жута кућа била од фасадне цигле, не знам ја која је то, како се он презива тај власник те куће, само је ту био преко пута њега брат од моје жене и тако по томе знам пошто сам ожењен из Товарника.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И? Извините прекинула сам Вас, Ви сте се ту јавили и шта се дешава даље, да ли се ви постројавате, шта вам се говори, ко вам се обраћа?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Навече смо дошли тамо скупили се нас 60-70, колико је било, кад је договор био да се иде за Ловас и ја сам онда, почеле се певати тамо разне песме и тако то, које нису биле за уво неких старешина тамо испред те команде и они су рекли као да ми нећемо ићи, да ће нас одгодити зато што ако будемо тако певали те песме, стварно нисмо ми певали, певали су други, и да ће одгодити, и онда су говорили да ће се ићи на Ловас и онда смо отишли код бензинске пумпе, одатле до бензинске пумпе, тамо смо се постројили и чекали смо да се допунимо са наоружањем коме је шта још фалило од наоружања и тако да смо онда дошли војни камиони и

нас су превезли до једног торња одашиљач што је био на изласку из Товарника, дотле су нас превезли камионом и онда смо наставили ићи пешке.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Кажите ми да ли сте Ви знали тада ко учествује све у тој акцији у којој сте Ви, ко је кренуо, који је то састав тих 60-70 људи и да ли сте можда имали неку подршку артиљеријску том приликом?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Договор је био кад дођемо близу села ујутру негде у шест сати, седам, да ће са тенковима гранатирати село и онда после гранатирања да ми кренемо у акцију.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Само ми нисте одговорили на овај први део, тих 60-70 ко су ти људи, кога сте познавали ту?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па познавао сам своје мештане, били су неки из Товарника и били су једна јединица је била «Душана Силног» из Пазове, одакле су били.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: С обзиром да у исказу кажете да је тај «Душан Силни» припао вама, требало је да им Ви будете некакав водич, можете ли то да објасните како је дошло до тога да Ви идете с том групом?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па не знам, пазите, то је испред команде кад смо били то је била ноћ, мрак. Дошао је човек униформисан у униформи, «ко је Милан Воркапић», реко «Ја сам». Каже «Вама припадају ова војска, вод «Душана Силнога» и ви ћете њима бити командир, водич, а имају они свог командира». Реко како ћу ја водити људе кад не познам људе. Каже «имају они свог командира, ви ћете ићи као мештанин зато што познате село и ви ћете водити и са њим ћете контактирати», ја мислим да се он зове Ступар, сад како му име не знам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. И након што сте кренули пешке када су вас ти камиони оставили код далековода, како се даље крећете и која је Ваша улога у томе свему?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ишли смо пешке у строју као војска, нормално нисмо ишли што кажу пољским путем, ишли смо главном цестом и онда кад смо дошли надамак шуме већ при селу онда је тамо био један далековод па су пале жице доле једно можда метар од земље и ту смо се исподвукли испод тих жица и отишли смо до једне шуме зване Гладнош, ту смо скренули десно ишли кроз кукурузе и дошли смо до једне долине што смо ми тамо у селу називали Бечка по имену и ту смо се спустили, ту смо мало се одморили и чекали смо једно до навече око пет-шест сати, у ствари ујутру у пет-шест сати да мало се раздани и да се расподелимо по групама ко ће у коју улицу да иде и тако.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Кажите ми је ли било те подршке гранатирања које сте споменули?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Било је ујутру, ујутру негде око седам сати су они почели да гранатирају.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И ви сте након гранатирања кренули у село?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Кренули у акцију, да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Отприлике по Вашој процени колико је трајало гранатирање и колико је граната испаљено?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па можда петнаестак, двадесет, колико, немам појма, не могу да се сетим колико је тога пало. Ја знам да ту где сам ја био у тој улици, јер ја сам ишао улицом овом задњом од села, ту је пало можда једно три-четири гранате, то је према селу једном што се зове Опатовац.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: То је ова улица Млинска, је ли тако, што сте споменули и у истрази?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Млинска, тако је.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: То кретање кроз улицу Млинску колико је бројала Ваша група?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па једно двадесетак ја мислим, тако.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ово лице које сте споменули Ступар, који вам је представљен као командир те групе, је ли он у току тог вашег кретања издавао неке наредбе или савете или каква је његова улога била ту била у команди, по Вашем неком сећању?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па његова је команда била нормално да њега војска његова та слуша и да не праве нека, нешто што није дозвољено и ја сам рекао ја са војском нећу да са којом групом људи реко нећу да се препирем, ја ћу с тобом контактирати ако ми нешто не буде добро, не буду радили како ја будем хтео да раде, ја ћу одустати од тога, и оно међутим тако је и било и они су стварно били, шта ја знам, за мене су били добри и послушни су доста били.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Хоћете само да нам објасните то кретање кроз улицу како сте, јесте ли ви одлазили у неке куће, дворишта итд. како је то изгледало?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не, нисмо улазили у ничије куће и ничија дворишта нисмо улазили, већ се само десио један случај то је било код Милана Рендулића куће. Била је гомила шљунка таман и улаз у двориште, с једне стране је била гомила дрва и ту смо ја и тај један колега из Чачка што је погинуо из «Душана Силног» што је погинуо, ми смо били један до другог. Ја сам се само у том моменту пребацио десно код гомиле дрва и међутим неко је мени иза леђа викнуо каже «Ево човек нам рањен». И онда смо тог човека пренели преко у једну кућу од Ђуке Радочаја и тамо смо нашли две-три жене ваљда, тако нешто, и једна је била, да, сећам се, једна је била ћерка од неког Мије Којић, она је била медицинска сестра или докторица била, не знам тачно, и онда речено је да она о њему се стара и са њом су остали два

или три, колико, неколико војника је остало да пазе на њега и да они се старају о томе момку, док је био жив и касније је преминуо.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Отприлике када ви завршавате то кретање или акцију, ваш део акције, када сте завршили?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па негде је било можда пет-шест сати навече.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Након тога где одлазите, шта се дешава?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Након тога сам ја отишао у задругу у машинску радионицу у задругу у селу, то је у центру.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Кажите ми где спавате ту прву ноћ?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Прву ноћ сам спавао у машинској тој задрузи, тамо где је био шеф механизације.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Од сутра, значи од 11-ог, јесте ли ви одмах добили задатак неки да радите или када сте били ангажовани у задрузи?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па нисам одмах тај дан, углавном тај дан 11-ти смо се договарали ко ће шта радити и распоређивати. Ту смо добили, ја сам добио тај задатак да возим камион пошто сам и војни и цивилни возач и онда сам ја почео да радим са камионом да снабдевам села са разно разним намирницама и тако трговине и то.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И отприлике до овог догађаја 18-ог колико сте Ви били присутни у селу преко дана да кажем или су Ваше обавезе биле више везане за места ван Ловаса?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па мало сам био присутан у селу дању, ноћу сам спавао, ако ме не затекне ноћ на путу, ако ме затекне ноћ онда сам спавао на вашаришту у камиону.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: У истрази сте рекли да сте спавали и у полицији.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Јесам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Је ли то у овом периоду од 10-ог до 18-ог?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: То је одмах било након дан-два, колико је било, после тога, спавао сам зато што ми је онда и жена дошла и жена ми је тамо кувала кафе за војску и спремала доручак и то све и то је захтевао мој брат Милорад Воркапић покојни и ту смо спавали и ја сам спавао ту зато што ми је жена радила ту јер било је и полицијски час је био, није се могло кретати и тако то и онда сам ја ту спавао и после преко ноћи, а дању сам нормално се пријављивао у машински парк и тамо сам добио задатке да идем на посао да радим, да возим, да набављам све шта треба.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ево сад сте споменули да је и жена радила, да ли Вам је познато у том периоду је ли сво становништво било тако радно ангажовано?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Јесте, јесте све.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Је ли било неке разлике ту?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не, није.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Мислим да ли су Срби или Хрвати?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не, не.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Накнадно из Вашег исказа видимо да сте примали за то што сте одрађивали?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Јесте, јесте, сви су добијали, ко је год радио свако је био плаћен.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Кажите ми задатке Вама конкретно за посао који сте обављали ко је давао?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па мени је то већином давао Љубан Деветак, он ми је давао задатке јер вероватно су њему ови трговци који су рекли шта, које робе недостаје да се иде у набавку и онда он мени каже «Милане, ићи ћеш данас ту и ту да довезеш то и то за ту и ту трговину» и тако то, то смо обављали и тако се то радило код нас да би заживио народ.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ви сте у истрази рекли за Љубана Деветака да је он био директор задруге.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Јесте, био је директор задруге кад је дошао код нас, а ко је њега да кажем устолочио ја не знам, да ли је то САО Крајина или неко други ја не знам, само углавном он је преузео ту команду као директор задруге Ловас.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Да ли је Вама познато да је он имао још неку улогу у селу осим да је био директор задруге?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не, не знам ништа да је имао какву другу улогу.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. За полицију сте такође рекли да је први командир био Ваш брат Милорад Воркапић.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Јесте.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, а да је после њега био Девчић.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Тако је.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Сада бих Вас питала.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: А после Девчића, извињавам се, а после Девчића је био неки Милошевић који је дошао одавде из Србије, сад одакле је тај Милошевић ја не знам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Сад бих Вас питала само везано за 18-ти, из Вашег исказа произилази да сте Ви били после страдања ових људи на пољу детелине да сте Ви у ствари превезли рањене, то говоре многи сведоци, па бих Вас ја само замолила да мало детаљније опишете кад сте сазнали да има рањених, од кога и како је то?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја мислим по свему, колико могу да се сећам, ја сам дошао из села Опатовац иза леђа селу Ловаса, нисам дошао главном цестом, већ споредном цестом јер ми је ту ближе.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Колико је то сати отприлике?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Сад овим путем куд сам ја ишао то је било три километра.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Отприлике које доба дана?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: А сати је било можда 10, 11, колико је сати било не бих се знао тачно сетити и кад сам ја дошао у село ја сам видео да нешто су људи узнемирени, знате, реко шта је, шта се десило, па каже «ови су били на минском пољу». Каквом минском пољу реко, ко је поставио минско поље, одакле минско поље. Каже «Не знамо, ено има рањених».

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Од кога Ви то сазнајете?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: То сам чуо кад сам дошао у село од Љубана и Љубан каже «Узми камион, молим те, иди одмах тамо и потовари те људе и вози их за Шид да им се укаже прва помоћ» и то сам ја и урадио и вратили смо назад људе у село кад им је указана у Шиду прва помоћ, ми смо довели људе у село. Ту ноћ кад се, навече је то већ било кад су они сви били прегледани и завијани и како је било, шта је било, и онда сам ја са Јојом Туркаљем, Палијан Брацом, Јоја, Палијан, не знам је ли још ко можда био, те људе сместили. Њих је било ваљда 11, 12, колико је њих било повређених и они су у амбуланти у Ловасу преспавали, ту смо их намести где ће спавати и ту су они спавали и онда сутрадан су пуштени кући. Сви су отишли својим кућама и касније сам видео тако да су долазили некада на превијање и тако то, ишли код доктора.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Кажите ми када сте отишли до тог поља детелине, шта сте затекли ту, које људе, кога?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па видео сам да је људи било тамо који су већ из радозналости долетили да виде шта се то дешавало. Ја сам само отворио страницу од камиона и људе су потоварили и ја сам их одвезао у Шид, ништа ја друго нисам ни видео ни знао, а Љубан ми је рекао «Иди молим те то уради, немој да људи тамо леже и да крваре».

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Јесте ли видели том приликом да су неки људи погинули?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Тела нека?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Нисте видели?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Нисам видео.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Само још једну ствар бих Вас питала, Ви сте спомињали везано за сам напад да је постојало неко лице које је учествовало које се зове Тито.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Како?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Тито.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Тито да, тог сам момка ја упознао у Товарнику.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Кажите ми кад сте га видели у Товарнику?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па видео сам га одмах други-трећи дан кад сам ја био у Товарнику, сад да ли је он тамо одакле је дошао и ко је, ја не знам, ја само сам како су га сви звали Тито, тако сам га и ја

звао али ја сам њега једно два-три пута само био с њим и ништа друго не могу рећи. Знам како изгледа, грађа његова и то, остало ми је у сећању али нисам га видео после Ловаса никако.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Је ли он имао неку групу своју?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не, колико ја знам није имао.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А је ли учествовао у нападу на село?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: На Товарник или на Ловас?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: На Ловас.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: На Ловас јесте, био је, ишао је.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Господине Воркапићу, хвала Вам, ја за сада немам питања више за Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље оптужени.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добар дан Милане.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Добар дан.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Милане, да ли можеш укратко да кажеш код кога си био у Пазови кад си избегао из Хрватске?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па био сам код тебе.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Код мене у стану, у фирми?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: У фирми твојој сам био тамо.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми Милане у тој Млинској улици гледајући из Опатовца која је прва зграда с десне стране гледајући из Опатовца према селу?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: С десне стране?

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па прва зграда је управна зграда у Ловасу.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: У Млинској улици?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: А па био млин.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци на том млину да ли је постојало тог дана 10-ог ујутру митраљеско гнездо?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја мислим да није, ја мислим да није.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми Милане да ли си ти приметио начин заустављања неких кола баш ту негде у висини млина тог јутра?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Да, јесте.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли си сазнао тада или касније чија су то кола била и ко је био у тим колима?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Нисам могао знати ко је био у тим колима и нисам познавао кола, углавном су заустављана, она нису стала да ли је неко у њих пуцао, ја мислим да је неко у њих пуцао, а шта се с њима десило ја немам појма, ја нисам ишао да видим шта је.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је пуцано из оружја или оруђа?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Из оружја.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је пуцано евентуално са зољом?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја мислим са зољом да је пуцано.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: То је оруђе, а ово је оружје.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Добро онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта би после тог пуцања?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта би после тог пуцања?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па ништа, ми смо отишли у Ловас, тај ауто је ишао за Опатовац, а ми смо отишли за Ловас у село, нисмо ни ишли да видимо шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, шта се десило? Пуцано је у ауто, гађано зољом и је ли тај човек страдао?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па не знам зато што је то био један превој, он је прешао и сад да ли је њега зоља погодила или није ко то зна, ја не знам да ли је њега зоља погодила, ја нисам видео да ли га је погодила зоља, само је испаљена зоља сад да ли је погодила или није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сазнали сутра?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли сазнали сутра?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Нисам ни питао да Вам кажем право.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Тому Сабљак?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Томо Сабљак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Звани Туна.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Како звани?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тома Сабљак звани Туна?

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Туна Сабљак.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Туна ја знам Сабљака.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Због нагласка, опростите председнице, зато није разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли тог човека?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се њему десило да ли знате?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не бих Вам знао рећи шта се десило с њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли жив?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па не знам, нисам се ни интересовао, нисам ни питао да ли је жив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је било возило марке?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Бели ауто је био, а које марке не знам ко је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли пуцано из тог возила?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Није, зато што смо га ми заустављали а он није хтео стати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Обзиром да си рекао да си сам спавао у полицијској станици, то је та кућа од Боре Кесера, је ли тако?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Да.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли се сећаш да ли је икада ту преноћила ова Викица Филић и Кризманић Снежана?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Јесте.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Заједно или одвојено?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја мислим да су биле одвојено.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми да ли си знао којим поводом су били у полицијској станици?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па нешто је било приче да је било неко, шта ја знам, неко злато у питању да оне то сачувају да буду тамо и ради безбедности и тога свега, јер да не би неко њих малтретирао и то, мислим, и онда су долазиле да преноће ту код Боре Кесера у кућу.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли сам и ја понекад спавао у полицији у неком периоду у октобру месецу 1991. године?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Нисам разумео.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли сам и ја, да ли си приметио и мене да спавам понекад у полицијској станици у октобру месецу 1991. године?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја мислим да јеси, али не сећам се, ја мислим да јеси спавао, не знам, не могу тврдити.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми Милане да ли се ти сећаш како си ти дошао у Пазову у моју фирму?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Дошао сам са боровским камионом из моје фирме боровским камионом сам дошао.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Сам или с киме?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Са супругом.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. Ко ти је јавио да треба да идеш у Товарник?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па јавио, преко разгласа, за Товарник ови, преко радија сам чуо да сви војни обвезници који су војно способни да се јаве најближим својим јединицама.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Значи општи позив о мобилизацији?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Тако је, општи позив о мобилизацији.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље да ли има неко питања? Девчић нема. Изволите. Може, али кад дође ред, сад иде тужилац па после веће, па пуномоћник оштећених.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте у Шиду сте задужили униформу.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Тако је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте задужили у Шиду и наоружање и ако јесте које наоружање?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где сте и када задужили наоружање?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Наоружање сам задужио у Товарнику од мог брата Милана звани Шиљо када га је један колега ранио нехотично у просторији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кад је то било?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па, не знам датуме.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре напада на Ловас или кад је било, кад сте задужили?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Да, да, било је пре напада на Ловас, тако је, пре напада на Ловас јер он није учествовао у нападу на Ловас јер је био у болници тај мој брат Шиљо. Милан Воркапић исто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате колико вас је у тој групи која је кренула у тај напад било мештана Ловаса?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Од нас 60-70?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, али питам Вас за вас мештане Ловаса ко је био све?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па био сам ја, покојни Милорад, Милан Воркапић, Мићо Девчић, Радојчић Милан, Крњајић Жељко, Радован Тепавац, Обрад Тепавац, не Обрад није био, извињавам се. Радован Тепавац, Зоран Тепавац, па не знам ко је још био од Ловашчана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је у вашој тој групи поред, како Ви кажете Ловашчана, било још неких других лица која сте Ви познавали или не а да нису били из Ловаса?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па били су, неки су били из Товарника и тај «Душан Силни» што је био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је био из Товарника да ли се сећате?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Знам само Страју, јој ја њих не познам поименично али овако, било је њих десетак из Товарника, петанест, колико их је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А колико је било ових отприлике, што Ви рекосте «Душан Силни»?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па њих је било око, исто ту негде између 15 и 20, ја нисам могао избројати то је била ноћ и кад сам ја дошао, ја са њима нисам никад ни контактирао, нисам видео људе, једноставно тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте «Душан Силни» откуд Вам то, јесте ли чули, кад сте чули за тај назив «Душан Силни»?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па тако кад ми је дато, каже ви ћете бити водити «Душана Силног», тако ми је речено назив «Душан Силни» из Пазове, е тако је речено.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте ви заједно у групи кренули са тим камионима и тим превозом до места где сте изашли из камиона?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сви заједно?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Сви заједно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е кад сте изашли из тих камиона шта се онда дешава, да ли се раздвајате у неке групе?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не, ишли смо пешке једно седам-осам километара и више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сви заједно?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Сви заједно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кад долази до формирања тих група?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Кад смо дошли у Бечку у једну долу која се зове, ту пред улазак у Ловас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И шта се дешава?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ту смо се мало одморили и онда смо се поделили у три или четири групе и улице ко ће у коју улицу да иде, и тако смо кренули после гранатирања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете поделили сте се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, кад смо код овог камиона, колико је има од Товарника до Ловаса километара?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ми смо увек викали да има седам километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ишли сте пешке седам-осам километара?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па зато што смо ишли на Гладнош па околу, јер ми нисмо ишли одмах у село, ми смо још ишли према Сотину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што сте онда камионом, колико сте ишли камионом?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па можда једно два километра, три, тако некако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази нисте ни спомињали тај камион него само да сте ишли пешке, на страни 7.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Можда сам изоставио али не верујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже «Ми кренули, пешке смо ишли тих 7-8 километара».

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па добро, можда нисам тад споменуо тај камион што нас је довозио до тога торња у Товарнику, мислим да сам прескочио кад сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте поделили сте се у групе.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко вас је то поделио у те групе? Да ли је то неко командовао да се делите у одређене групе или сте ви то тако спонтано сами се поделили?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја не знам тачно, ја сам добио команду пред Штабом у Товарнику да ја водим «Душана Силног» и ја сам са «Душаном Силним» ишао, а да ли су ови остали ко је њих поделио то ја не знам, ја сам дошао кажем Вам како сам рекао, прозвао ме је «Милан Воркапић ко је», реко ја, то је била ноћ, мрак, «Ја сам тај»; каже «Ви водите «Душана Силног», каже, реко јер сам реко да нећу да будем ја водич јер ја не познајем људе, шта ја знам како ће људи реаговати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте три-четири групе, да ли се тај «Душан Силни» поделио на три-четири групе и ко се то дели на три-четири групе?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не, не, не, само се та група људи звала «Душан Силни», тако су се они звали између себе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је једна група, која је друга група?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Друга група је била мештани, војска која је била, мешовита.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Која је, трећа и четврта група која је то група?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Једна што су ишли доле Долем, ми смо се поделили како је ко живио у којој улици тако смо се поделили по групама ради распознавања и познавања како ћемо да идемо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У тој Вашој групи коју сте Ви водили тог «Душана Силног», да ли је био још иза вас још неко од мештана у тој групи?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не, само ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И ви се крећете улицом, којом?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Млинском, то је звана Млинска улица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли у том кретању имате преглед да ли видите куд се крећу ове друге групе и којим улицама?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не видим, не видим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Након тог гранатирања, после ког времена ви крећете у ту улицу Млинску?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: После можда једно десетак минута после гранатирања, 10-15 минута.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли ви уопште знали зашто идете у тај Ловас, шта треба да урадите у Ловасу и које снаге вас очекују у Ловасу ако треба да заузмете Ловас?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па нисмо, снаге нисам знао које нас чекају, ишли смо да ослободимо Ловас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли вам је неко рекао пре напада, тај капетан кога помињете или било ко од ових идемо у напад да заузмемо Ловас, тамо нас очекују такве и такве снаге, борићемо се, с ким ћете се борити?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не, није рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И Ви као појединац Ви не знате у том нападу шта ће вас тамо снаћи, ко вас чека?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па чујте, ратно стање је било, откуд ја могу претпостављати шта ће мене снаћи све и док смо ишли пешке и док смо долазили и пролазили кроз шуму и кукурузе шта ће мене снаћи, нисам могао, како сам могао то да знам, ратно стање је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И док сте се кретали том Млинском улицом, да ли сте видели тог неког непријатеља, да ли је неко пуцао на вас, да ли сте видели некога у униформи и да ли је дошло до било какве борбе?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Пуцање јесте било, па да није било борбе не бих имао ја погинулог човека у мојој групи ту где смо ми ишли том улицом. Да није било пуцања, да није било спорадичног пуцања то се пуцало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви видели кад је тај човек погођен и кад је страдао?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Нисам видио, кажем ја сам се пребацио до дрва, ја сам био с њим заједно и пребацио сам се до дрва, одмакао се од њега једно два-три метра и само је неко иза леђа рекао «Ево нам погине човек».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви пре тога чули некакав пуцањ или пуцњаве, шта се догађа, да ли вас неко напада, пуца по вама?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па пуцо је, нормално да је пуцо док је човека погодио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немојте закључивати, ја Вас питам шта сте Ви чули, да ли сте Ви чули да неко пуца?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па чуо се пуцањ кад смо пуцали и ми и кад се то десило и ми смо пуцали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли ви пуцали пре него што је тај човек погођен?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Молим?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не, ми смо чекали и ослушкивали, стајали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли претресли ту кућу где се то десило?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли претресли ту кућу где се то десило?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја, гледали су, дошли су људи тамо који су однели те људе, ја нисам ишао у кућу већ су ова четворица-петорица колико је њих било, кад су га однели тамо у кућу, они су тамо нашли те жене и ту што сам рекао ћерку од Мије Колића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ли нађоше ко је пуцао?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не. Сад да ли је он из куће погођен или из кукуруза, из башта, ја не знам одакле је он погођен, само је погођен, јер то нема кућа, то је задњи ред кућа био кад смо ишли према гробљу са десне стране, са леве стране била само где год која кућа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви познавали Љубицу Адамовић у то време?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Адамовић? То може бити само из Товарника жена. Љубица Адамовић у Ловасу ја не знам ко је. Љубица Адамовић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате где је кућа Ђуке Радочај?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Да, и једна и друга знам где је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то код те куће било?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Код те куће, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли познавали Мату Адамовића?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Мато Адамовић је исто из Товарника.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте знали неко име или надимак тих ваших из тог «Душана Силног» које сте водили кроз ту улицу тада у то време?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Нисам, нисам знао никоме надимак, само сам знао тога што ми је речено, што ме је упознао са њим са тим Ступаром, само сам њега знао, мислим то сам онда у ноћи видео и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је та ваша група некога приликом претреса тих кућа и тих дворишта да ли је некога изводила из кућа, из подрума и одводила негде? Јесте ли ви вршили претрес кућа и дворишта, јесте ли улазили у куће?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не, нисмо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па јесу ли излазили људи из кућа напоље?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Није, није нико излазио напоље из кућа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то значи да никога нисте затекли у тим кућама и двориштима кад сте се кретали том улицом?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па ми нисмо улазили у дворишта и куће ничије, разумете, ми смо се више бојали, нисмо толико бојали кућа колико смо се бојали поља и ми смо више били осврнути на поље него на куће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је за то време док сте се ви кретали том улицом да ли знате да ли је неко страдао још, осим овог вашег саборца, да ли је још неко од мештана можда страдао?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Није нико, у мојој групи није нико, у улици где сам ја, којом сам ја водио, није нико настрадао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ни од мештана?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Нико од мештана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За све то време док сте се кретали том улицом колико дуго је то трајало, докле сте стигли да идете том улицом Млинском и докле стижете?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ми смо ишли том улицом ишли смо до гробља то је крај села у Ловасу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте на том путу претресли и једну једину кућу и да ли сте било кога из кућа извели и одвели било где?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Нисам никога, ја сам, пошто у тој улици станује мој брат и ту сам се ја задржао мало код њих јер ту су ми били и родитељи и с њима сам мало попричао и они су мало отишли једно пар кућа даље од мене и ја сам се њима придружио и ишли смо даље и никога нисмо док нисмо дошли горе на брдо, што каже, ми смо то звали као шокачки крај горе и ту сам нашао којег јединог којег сам видео то је био Мато Пејић пинтер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте, а шта ови раде што су с вама у групи, шта идете, шетате се улицом, како? Шта раде ови «Душан Силни»?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па идемо улицом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: И нормално гледамо хоће ли нас неко убити, неће ли, шта ће се дешавати даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је сврха ваше шетње кроз ту улици Млинску и до краја према гробљу, која је сврха те поворке? Та шетња кроз ту улицу, која је сврха?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па сврха нам је била да идемо да ослобађамо, ако нас неко нападне да пружимо отпор, ако нас нико није нападао, није, тај дан је тако провођен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тако шетате улицом?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па нисмо баш шетали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ево тужилац Вас пита да ли је нека кућа претресена, то су две улице Млинска и Крањчевића до гробља.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли је нека кућа ту претресена, шта се ту дешавало?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па није се ништа, кажем, кад смо прошли тај део од млина што пружано отпора и мало је било овде на крају улице те Млинске пуцања и даље није било нигде пуцања и онда смо дошли ту и мало смо се одморили баш ту код куће где је тај Мато Пејић звани пинтер, ту сам био и с њим се поздравио и рекао му «Мато, буди ту, нема проблема» и готово и ништа се није дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли познавали Жељка Сомборца?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте се тог дана срели с њим у Ловасу заједно са том вашом групом коју сте водили?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте претресли његову кућу, да ли сте с њим разговарали, шта се догађало кад сте се срели с њим?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: С њим сам се срео на улици, Жељко је остао ту, ја чак мислим да му је речено да се пријави у задругу, да оде у задругу у месну заједницу уствари да се пријави и он је вероватно и отишао у месну заједницу, ми смо отишли до гробља.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, али он каже, Жељко Сомборац који је саслушан овде као сведок, је навео између осталог да међу онима који су на дан напада дошли до његове куће били и Ви и још неки оптужени и да су му претили да ће бацити бомбу у кућу уколико не изађе из куће у Вашем присуству, тако каже сведок.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: У мом присуству? То он лаже, то није тачно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли знали Славка Туркаља?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Славко Туркаљ? Знам га, али га ја нисам видео у то време.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тог дана нисте видели?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Нисам видио, Славка Туркаља нисам, знам га.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А он каже да сте били и да су били још ту неки од ових и да су претресали његову кућу. Извините нисам Вас питао на почетку да ли сте Ви имали некакав надимак?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можемо ли чути?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Трндо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зато што већина сведока који су саслушани више Вас знају по том надимку него по имену и презимену јер имају два имена и презимена иста.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Тачно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако се сећам Ви рекосте да нисте знали ни име ни надимак никога од тих ваших из «Душана Силног» те прилике када сте се кретали том улицом.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се завршава та ваша акција и у које време?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па ја сам рекао негде између пет и шест сати навече се то завршило.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колика је раздаљина од тог места где сте ви кренули ујутру до места где сте завршили ту акцију?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па има можда једно километар и по, два, тако негде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи километар и по или два?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ту негде, тако ја мислим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ви сте кренули у акцију негде ујутру у које време?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Око седам, седам прошло, нисмо имали сат, не могу знати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Седам прошло, око колико рекосте четири-пет завршавате?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Пет-шест смо завршили акцију.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи то толико сати да не бројим сад колико прелазите тај километар и по?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако кажете да нисте претресали куће и да нисте изводили људе, није било никакве комуникације, можете ли нам објаснити зашто толико време проведосте на том путу?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па шта ја знам, више смо се задржавали на пример на неким раскрсницама и ту као одмарали се и причали и то како ћемо, шта ћемо, куд да идемо и то. Нисмо ми трчали до гробља и назад.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли познавали Ану Пољак?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А њеног мужа?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се звао њен муж?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ђука Пољак звани Јурај, у ствари Јурај му је право име, а ми смо га звали Ђука, ја сам њему кум.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се неке од њих тог дана нешто догодило, да ли сте их видели пре свега тог дана?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не, нисам га видео, јер ја нисам Вам завршио да Вам кажем ја сам њему венчани кум, томе Ђуки Пољаку, нисам ја видео ни Ђуку, ни Анку, ни његову супругу Зору.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли познавали Ану Хировјати?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Како?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ана Хировјати?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: То ја презиме никад чуо нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Драгутина Пејића јесте ли познавали?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Драгутина Пејића сам познавао, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Божић Мију?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Кога?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мију Божића?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Божић Мијо? Божић Мијо ја не знам ко је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли тог дана овог Драгутина Пејића видели?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не, нисам га видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ова сведокиња Ана Хировјати између осталог је у свом сведочењу рекла «Милан Воркапић и Милорад Радојчић звани Бајца водили су мог оца, отац је Драгутин Пејић и шогора Божић Мију, њих двојица су ишли непосредно иза мог оца и ударили кундацима пушке и претили да ће им сада показати». Недуго иза тога чула је пуцањ.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Са Бајцом Радојчићем ја ишо, ја са Бајцом нисам ни био тај дан никако, ја сам Бајца сутра дан видео тога Радојчића, која је то лаж.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја Вам само цитирам.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Кундаком, па добро, кундаком ударио, ја нисам никог повуко за уво, а не да сам ударио, свашта.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Каже видела Бајцу и Вас преузели су од тих непознатих резервиста мога оца и мога шогора, иза тога једно 200 метара чула пуцњаву.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Мого сам и ја рећи да је она долазила код мене, код тате и маме кући у Ловас и пљачкала, то сам исто мого ја рећи што није истина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Да ли сте тог дана кад се завршила та акција, како Ви рекосте, четири-пет сати, да ли су скупљени неки мештани на неком месту у Ловасу?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Јесте, све долазили су у задругу, речено је свима да се пријаве у месну заједницу тамо, у ствари не задругу већ у месну заједницу, тамо су се пријављивали који су нађени, ови који су ишли другим улицама они су их послали, кад наиђу на човека кажу идите тамо у месну заједницу тамо пријавити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па јесте ли Ви говорили овим мештанима у тој вашој улици да се јаве у задругу?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Нисам ником ја говорио да се јави у задругу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не Ви, него та ваша група?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не, није, није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи друге групе јесу, а ваша није?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па није зато што, ја вам кажем, ја сам једино што сам био контактиро у мојој групи на улици то је био Мато Пејић, само сам њега нашо у улици, и касније онај Жељко Сомборац што каже Ви за Жељка Сомборца да ли знам, знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па да ли сте ви дошли уопште до те задруге тог дана после те акције?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Да, јесам, дошао сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли било неког народа, мештана у тој задрузи?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па било је мештана, јесте било је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико их је било?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па не могу ја сад тачно рећи број, да ли је било 10, 20, 50, немам појма колико је било, само било је људи тамо у задрузи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У задрузи, је ли то у дворишту том?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: У дворишту да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте препознали неке од тих људи ко је био, мислим по националности је ли ту било и Срба и Хрвата?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Већином су били Хрвати, а препозно сам само овог Флоријана Лолу Пољака, њега сам препозно и с њим сам мало причо и ништа више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Уђосте ли Ви у ту, међу њих у то двориште?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не, ја сам био напољу, Флоријан је био ту код капије, ја сам само дошао код њега, рекох, «како си Лоло, шта је било», каже, «rekli су ми да се пријавим ту, ја сам дошао».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шга се догађало ту када сте Ви били ту?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: За то време док сам ја био, није се дјогађало ништа, ништа се није догађало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико сте се Ви задржали ту и када сте пошли одатле?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па отишао сам можда након пола сата, сат.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где сте отишли?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Отишао у центар, доле једно сто метара, двеста ниже од задруге.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је у центру било неке војске, шта се догађало у центру?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па касније је дошла војска, било је неке милиције тамо у војним опртачима, у војнички обучени са белим опртачима као војна полиција, а шта су они радили, не знам, који је њихов задатак био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било међу њима и добровољаца, где су ти добровољци то што су били са Вама, шта је са њима?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Једни су се повраћали својим кућама, Товарничани су отишли својим кућама, остало је нешто мало ту, ја не знам где су се они сместили, «Душана Силнога» сутрадан и нас мештана што је остало, то је све било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви чули тог дана када се све то завршило, да је неко страдао, смртно страдао од тих Ваших сабораца, да ли је још неко од мештана, да ли је неко од мештана страдао тог дана?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Да ли је страдао неко од мештана?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко погинуо, убијен, шта ли је већ?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па јесам чуо сам сутрадан да ми је комшиница нека Ката Павличевић да је погинула.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од кога сте чули?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Чуо сам од Мирка Ловрића.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је рекао, да ли му је познато, како је она страдала?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Није му познато, само каже, погинула Ката и показао ми је место где је она погинула, а ја је нисам видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где је то место где је показао?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: То је било место прекопута моје куће укосо, пошто је мени Ката комшиница прекопута и ту је моја кућа друга од ћошка и на тој раскрсници, ту је каже, она погинула на раскрсници, а ко је убио, одакле је пуцано, не знам, нити ми је он знао рећи ко је, а нисам ја њу ни видео, да Вам кажем право, ја је нисам ни видео као леш.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Изузев за њу сутрадан, нисте чули да је било ко још страдао у том нападу на Ловас?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па чуо сам да је настрадао овај Дана Бадањак, његова жена, Туна Јовановић и његова жена, ко још и нисам више никога тако ни чуо од сутрадан од тих који су настрадали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јесте ли наредних дана чули да је неко страдао још?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па чуо сам, али ја не знам ни ко ми је то причао ни ништа, чак једноставно сада се не могу ни сетити имена који су људи ту настрадали после тога. Ја за ово двоје сам чуо, кажем, то сам чуо сутрадан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Наредног дана и наредних дана, да ли се, шта се догађало у селу, да ли је ту 'формирана било каква та локална власт полиција, територијална одбрана, месна заједница, да ли Вам је познато?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Првих неколико дана се није формирало ништа, касније се формирало када су почели долазити ови из Западне Славоније, формирао се ТО, територијална одбрана се формирала. И неки су, неки су питани од нас мештана, ко ће да буде, да иде у милицију, ко ће да остане у ТО, ви се определите касније, то је било након неколико дана, не знам колико сада тачно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта то значи првих неколико дана, нема ни ТО, нема ни милиције, нема ништа?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па била је милиција, била је, ту је милиција била, нормално, војна милиција је била.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Војна милиција је била?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Да, па беле опртаче и имају ову униформу, то је за мене била војна милиција, ја не знам како да Вам објасним сада то, они су војнички обучени за мене, сада која је милиција, да ли је војна, да ли је, ја не знам, не могу да знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То рекосте да сте видели гај дан када је завршено?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И наредних дана их виђате?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Да, били су.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу они били негде смештени, шта су радили?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Где су они били смештени сада, само да се сетим, неки су били смештени ја мислим код Девчића, како се он звао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Извините, ако сам Вас ја добро разумео, значи то је војна полиција чији припадници, Ви не знате која је та војна полиција, не знате те припаднике?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја не знам ко је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Какву су униформу имали, сиво-маслинасту, бели опртачи, шта имају?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Да, сиво-маслинасту униформу, беле опртаче, то је ова милиција војничка, као права полиција, она војничка униформа коју је милиција носила војна, нису били маскирани.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било домаће полиције?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па неки су отишли у домаћу полицију од наших мештана, а од домаћих полијаца то је нормално редован био,

био је овај милиајац Мићо Девчић који је завршио школу милицајску и који је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То знамо.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: А неки су ишли, на пример, био је Обрад Тепавац у милицији, био је Радиван Тепавац, Зоран је био Тепавац у милицији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чекајте, сада у Ловасу имамо две милиције, једна је домаћа и једна је ова војна полиција? Ви рекосте, војна полиција, бели опртачи, једни, сада имате и домаћу полицију, Мића Девчић и ови други које сте набројали, значи имамо у Ловасу две милиције?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па немамо, како две сада полиције?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви рекли да је била полиција са белим опртачима?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Да, навече када смо били оно у ослобађању села, то сам рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И наредних дана рекосте та војна полиција?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Да, навече када смо ми били оно у ослобађању села, то сам рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И наредних дана рекосте та војна полиција са белим опртачима? Тако истина нисте рекли раније, али данас јесте.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не могу се ја свега тога сетити како је то све текло, то је двадесет година, сада се тога, ако са неким попричаш, можда се и сетиш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сада тужилац.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Добро, не знам шта сам јуче радио, а не знам шта је било пре двадесет година.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па Ви сте отприлике рекли у истрази, «они Срби који су учествовали у ослобађању Ловаса, неки су се укључили у полицију, неки у територијалну одбрану, а они који су били из Товарника, они су се вратили», па сада у полицији који су остали у полицији, набрајате нека имена, Мића Девчић, Воркапић, Радован Тепавац и тако даље, територијална одбрана Милан Радојчић и не видим да сте још неког рекли овде, тако рекосте у истрази. Ја Вас још једанпут питам, значи, да ли Ви знате, на који начин је формирана та полиција и та територијална одбрана ако је тачно ово што сте рекли у истрази, а ако је тачно ово што кажете данас.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Пазите, ја не могу тачно рећи, датум.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Извините, ја се извињавам и колеги и Вама, у истрази је јасно рекао сведок да не зна како је формирана територијална одбрана, према томе, није тачно да није рекао и рекао је исто што и данас, пошто људи из Западне Славоније.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисам рекао како је формирана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево прочитаћемо, на страни 26, после питања истражног судије.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Сада сте рекли колега да не зна како је формирана и не зна, како онда сада може да се изјашњава ако је рекао да не зна како је формирана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не нисам рекао формирана, него он каже ко је остао у територијалној одбрани.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Сада сте поставили питање, како је формирана ТО и милиција, а он је још у истрази рекао да не зна како је формирана ТО, па то сам Вам приговорио и ништа друго.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако сам тако рекао, прихватам примедбу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ништа друго, на страни 23 је рекао да не зна како је он добио ту функцију значи за Радојчића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево да прочитамо, да нема дилеме, страна 26, истражни судија га пита, «ови који су били из Ловаса, који су остали у Ловасу, они су остали у Ловасу, да ли су и они остали као милиција или као војска – неки су остали као милиција, а неки су остали као ТО, а неки као. Да ли знате поделе међу њима, ко је остао као ТО, а ко као милиција – ја ћу Вам рећи овако, Милан Радојчић, ја мислим да је остао као командир ТО, територијалне одбране»; говори се после напада о ситуацији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Управо тај текст сам цитирао сада.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: :Извините, он је још тада рекао да не зна како је он добио ту функцију и да и таца помиње западне Славонце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је рекао, то овде на крају помиње западне Славонце, али.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Када се формирао тај ТО из Западне Славоније и данас је рекао да је формиран ТО када су дошли ти из Западне Славоније, то је све што он зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то рекао у истрази тако, потпуно други контекст. Добро, нећемо сада да тумачимо, имамо и других доказа, предочићемо сведоку друге доказе, да видимо шта он на то каже, сада ћемо све редом да предочавамо, сваки доказ и остале контрадикторности постоје. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Вама познато у то време да ли је било неких затварања људи у неке импровизоване затворе или назовите их већ како хоћете, да су људи саслушавани, евентуално тучени, убијени, да ли Ви знате шта се догађа код Вас у селу?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Да, мучење и убијање, не знам, а било је њих можда једно пет, шест, десет људи је било затворено. Сада из којих разлога је било да су били затворени, за то опет кажем да не могу да знам, јер нисам питао ја Јанка или Марка, зашто си ти у затвору или зашто си ти доведен ту или зашто си ти ту преноћио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли имена тих за које рекосте, тих пет, шест?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ето знам тога Флоријана Лолу, њега сам, он је остао, сада, да ли је он био сумњим, због чега је он остао ту, ја не

могу да знам, не могу да знам, када ја нисам долазио у контакт са таквим стварима и нисам се пропитивао и није ме то интересовало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја Вас питам само ако се можете сетити имена неких од тих.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не могу се сетити, ја сам само, оно што се каже, у пролазу увек био, нисам ја стално контактирао и њих водио, приводио да бих ја знао све њихове биографије. Ја не знам ни сада биографију њихову, а да знам онда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Ви знате иједно име од људи који су страдали за тих десетак дана од напада па наредних десетак дана у Ловасу?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па набројао сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи то што сте набројали и ништа више?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па касније ја не знам како су други страдали, на који начин, да ли су страдали не знам на који начин, једноставно не знам на који начин су они страдали, само кажу, погинуо, погинуо, погинуо, а како је погинуо и зашто је погинуо, ко га је убио, не могу ја то знати када нисам, овај, присутан био тамо. Ја дођем у село, преспавам или будем мало по дану и готово и шта ја могу знати по селу шта се дешавало и ко је командовао и ко је шта радио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте наредних дана, до када сте Ви били у Ловасу?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: До када сам био?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, после тога, мислим напад на Ловас и Ви сте у Ловасу, да ли остајете у Ловасу и живите у Ловасу, колико дуго још?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: У Ловасу сам живео све док нису дошли ова, док није падала ова, како да кажем, повртак Хрвата док није био, до тада сам био, док није била Крајина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Наредних месец, два дана након заузимања Ловаса, Ви .сте у Ловасу?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Да, и остао сам у Ловасу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте за све то време упознали по имену, презимену, било кога од ових добровољаца из «Душана Силног», како Ви то рекосте?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па не, они се нису дуго задржавали код нас, они су били пар дана код нас и отишли су, а куда су отишли, то ја не знам куда су отишли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте са било ким, .нисте чули за неко име?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Нисам ни са ким, ето сем тога што кажем, тога Ступара, њега сам једино упознао и њега знам, зато што смо сарађивали док смо ишли на Ловас, ништо друго ја не знам, ниједно име ја не знам од «Душана Силног».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, господине Воркапићу, Ваша фамилија, где сте Ви живели у Ловасу, у којој улици?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Улица Владимира Назора број 3, са оцем и са мајком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли Вам отац и мајка остали у Ловасу када сте Ви отишли у Пазову?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Јесу, и брат ми је остао, извињавам се, и брат,.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И брат, шта, за њих је било безбедно а за Вас није било безбедно, да ли можете то да објасните?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па ја могу да објасним, једну ствар да кажем кратко, ја сам одселио се из Ловаса, а он је остао у Ловасу. Е сада његов разлог зашто је он остао, а зашто сам ја отишао, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у истрази сте рекли да сте припадали некој крајишкој војсци.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Јесте, то смо ми називали сами себе крајишка војкса, као Крајишници и крајишка војска, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да објасните, остало ми је нејасно баш почетни део исказа, Шид, Вашариште, униформа, пушка, коме Ви припадате, којој то крајишкој војсци, којој то крајишкој војсци?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па онда је била војска, ја сам припадао Југословенској народној армији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али овде сте рекли крајишкој војсци?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Добро, ја сам рекао Крајишник, зато што сми ми сами себе између себе викали Крајишници и остала је као Српска Крајина и потом смо викали крајишка војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто сте онда то назвали крајишка војска у истрази, а сада тврдите ЈНА?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ето, грешком, грешком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сте припадали ЈНА, коме сте припадали у ЈНА, у којој јединици сте били, који вод, која чета, под чијом командом?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја нисам ни вода, ни чете, ни команде, ето кажем Вам, ја што см се пријавио у штаб који је био у Шиду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чији је то штаб, да ли је то штаб САО Славоније, Барање и Западног Срема?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не, не, то је онда била ЈНА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, којој сте јединици припадали, ако сте у ЈНА, зна се како је у ЈНА устројено, припадали сте некој, да ли знате којој сте јединици припадали?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је био командир?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ко је био, како се звао? Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вода, ко је био командир вода? Није постојао, командир чете?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Било је колико ја знам имена тих људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате једно име Вашег надређеног из састава ЈНА?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не знам ниједно име, кажем Вам, ја сам заборавио та имена, ко је мени командовао, ко је издавао наредбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким сте то у јединици, која је то јединица, које величине, шта је то?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па ја једино могу казати, ја сам, колико се ја разумем у неке војне те ствари, ја сам једино служио као нека позадина, ето тако једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па и позадина је у некој јединици.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Али не могу знати која је то јединица, како се, овај команда која је, ко је коме био командир, јер откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате, униформа каква Вам је била?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Моја маслинасто-зелена, чојана униформа она војна била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је дао ту униформу?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: На Вашаришту ми је дала у касарни, не знам, исто тај човек који је делио униформе, нисам ја био сам тамо, тамо је нас било доста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате којој сте јединици припадали?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не, добио сам само онај лимени онај војни као за слику и ту је био мој број уписан, а ја сам то негде изгубио, бацио, шта је било са тим, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објасните ми, шта Вама каже Ваш командир поводом, не знате ко је, шта Вам каже поводом напада на Ловас, да ли Вам. објашњава шта ће тамо да се ради, због чега идете у напад?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па идемо да ослободимо село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ваш командир каже на то када Ви водите неке јединице «Душан Силни», шта је то, откуд Ви сада мимо Ваше јединице?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Откуд ја знам да је он мене у ноћи, овај, прозвао, невидљивој, мрак, светла није било, није било ништа и он је дошао јер сам рекао већ једанпут да каже ко је Милан Воркапић, рекох, ја сам, нисам ја знао, ја сам видео да је човек у униформи и има чинове, шта ја знам, нисам ја питао њега, еј како се Ви зовете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте питали Вашег командира?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто, Ви сте војник ЈНА; како не питате командира, дошао тамо неки непознат, да ли Ви знате Славка Ступара од раније, па?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите дошао непознати човек и Ви сада идете тамо а овамо сте у јединици?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Нас је спојио тај командир у штабу и у тој команди у Товарнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто нисте питали командира где ја сада ово идем?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па речено нам је да идемо у Ловас

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Речено, ко је рекао?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Командир, тај старешина који нас је упознао, идете у Ловас, у ослобађање села Ловаса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ишла та Ваша јединица ЈНА?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ваљда су и они били ЈНА:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ишла та јединица којој Ви припадате у Ловас? Шта сте Ви само један из те јединице отишли тамо и како, објасните.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не разумем Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не разумем Вас уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разумем ја Вас, морате да појасните оно што тврдите, морате да појасните оно што тврдите. Реците ми, чему Ви служите у тој улици, кажете, водич «Душану Силном» и увели сте их у ту улицу и шта сада Ви радите, зашто Ви идете са њима, који је смисао Вашег даљег?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Мени је речено овако, ти Милане идеш са људима «Душана Силног».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То у пасиву молим Вас помињите ко Вам је рекао, сада смо рашчистили да Вам командир није рекао, не знате којој сте јединици припадали, речено, ко сада Вама каже и шта је била Ваша улога у улици Млинској и Крањчевићевој, шта Ви сада радите?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Да идем са њима и да овај да их проведем, зато што ја познам то село, ја сам их провео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, одвели сте их у улицу и показали правац, зашто Ви даље идете са њима?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Куда ћу ја да се вратим, сада сам ја километар сам назад у Товарник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где Вам је јединица? Јесте Ви сами у тој јединици припадник или како, не разумем ту Вшу јединицу којој припадате? Ко је још био у Вашој јединици, хајде?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја кажем, не знам, «Душан Силни» је био у тој јединици, а ја сам био сам од мештана са њима, сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро ко је Вама командовао у тој акцији напада на Ловас, ко је Вама командовао у тој акцији, ко је Ваш командир?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па ја сам ако је њихово, ако је њима командовао, онда је командовао Ступар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули, ко је Вама командовао?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па ја сам онда био са њима, ако су они били са мном, ја морам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате уопште ко Вам је командовао? Набројте ми још неког из Ваше јединице ЈНА којој сте припадали, не знате командира, хајде набројте још неког војника.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Како ћу ја, мислим да мало појаснимо неке ствари, не знам како да Вам то ја одговорим, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас лепо питам, српским језиком, јасно, гласно, предочавам шта сте рекли у истрази, Ви то сада негирате, кажете ЈНА јединица, ако смо на том терену, онда идемо даље.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја када сам био у Товарнику, ја сам малтене имао само задатак да возим камион, да возим људе из Товарника за Шид да купују намирнице и да довозим војсци храну из Шида у Товарник, то ми је био задатак, али .

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Воркапићу, немојте ми то причати, ја Вас питам једноставне ствари, Ви кажете припадате јединици ЈНА, не знате којој, не знате командира, не знате у Ловасу под чијом сте командом, ја Вас питам, шта је Ваша улога у улици Млинској и Краљчевићевој, водили сте их и довели на правац, шта Ви даље радите, јесте ли им показивали хрватске куће?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па ја сам показивао све куће, не само хрватске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто им показујете све, јесу ли слепи? Да ли знате где је у Товарнику кућа доктора Цвејића?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја сам за то име Цвејић чуо, али сам био клиња да је он био доктор и где је његова кућа, то не знам, Цвејића сам знао као, мислим знао као, чуо сам као дете доктор Цвејић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да се не задржавамо око тога, нећемо око тога, не знате и сада долазите у Ловас, под униформом сте, имате оружје, шта се даље дешава, шта бива са Вашом јединицом, коме сте припадали тамо даље?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја када сам дошао у Ловас, ја сам онда преузео радну обавезу, ту што ми је овај, што сам добио камион и да радим у задрузи да снабдевам село са тим радним, то ми је била радна обавеза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте добили ту радну обавезу?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Добио сам радну обавезу од Љубана Деветака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, зашто сада Вама командује Љубан Деветак? Где је Вама командир те јединице?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта би са јединицом Вашом?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па моја јединица, што се каже, нисам ни припадао ни у Товарнику ја никојој јединици, када сам возио војни камион, а овде сам дошао у Ловас и добио сам од, приватни камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада се играмо речима, нисте припадали јединици или јесте, како сада? Мало пре рекосте да јесте, а сада нисте. Подк чијом сте командом у Ловасу, имате униформу, имате оружје, коме припадате? Врло јасна су питања, јесте служили војску?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате униформу, имате оружје, под чијом сте командом? Овде је свако знао да прича под чијом је командом, а Ви сада не знате. У којој сте формацији тамо, коме Ви припадате сада у Ловасу?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Сада у Ловасу ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Рекох, сада ја у Ловасу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, тада, тада, дошли смо у Ловас, био напад, прошао напад, коме сада Ви припадате даље?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Онда сам припао у задругу, додељен сам као да снабдевам трговину са робом, ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате оружје и униформу.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Морао сам носити, ја када сам возио камон, онда сам носио стално наоружање и био сам увек обучен у војничку униформу, нисам био у цивилу, ја нисам био у цивилној униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чији је то био камион?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: То је био камион Дулета Топића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки Јосип Јовановић?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он возио тај камион?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Он је возио тај камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било са тим човеком?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја мислим да је тај човек погинуо, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како погинуо, била саобраћајна несрећа, убијен, шта?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не знам како је погинуо, само ја мислим да је он погинуо, а где је он погинуо не знам, да Вам сада могу рећи где је погинуо, само знам да је возио камион, то што знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд тај његов камион у тој задрузи?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Тај камион како је дошао у задругу да Вам кажем одмах, не знам, углавном је дошао у задругу тај камион, био је паркиран .у дворишту у задрузи, ко је њега дотерао у задругу, ко није, ја у то не улазим, није био искидан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте то причали па сте рекли на страни 13, «јер ми све што смо нашли у селу, ми смо то сводили све у задругу».

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тако?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте то нашли у селу, то што сте налазили по селу, почев од возила, што сте то сводили у задругу, ко је то рекао да се своди у задругу?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па ми смо, куда да возимо, ми смо тако скупљали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то наредио да се то шта се нађе у селу, своди у задругу?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ко ми је наредио, шта знам ко ми је наредио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Воркапићу, ја сам до сада у овом предмету саслушала 170 сведока, можда и више. Према овом досадашњем току доказног поступка, у овој улици куда сте Ви прошли, страдали су Тома Сабљак звани «Туна», Драгутин Пејић, Мија Божић, Мато Адамовић, Стјепан Пејић, Живан Антоловић.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Док сам ја ишао том улицом, гарантујем животом да нисам уопште ниједан од тих људи које сте Ви набројали, није погинуо, то тврдо стојим иза тога. док смо ми ишли том улицом. Е сада касније шта се дешавало, то ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било бацања бомби, пуцања?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја мислим да је било на једном месту, то је неки бацио једну или две бомбе, не знам тачно и то када сам чуо, онда сам рекао томе Ступару, рекох, #кажи људима да не бацају бомбе безпотребно ако нема потребе да се бацају» и они су послушали, тако да се није бацало више бомби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми ови други Срби из Ловаса који су учествовали .у нападу и који су као и Ви били после у униформи у Ловасу, шта су они сада, коме они припадају?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не знам ја коме су они припадали, где су се определили код кога су се прекомандовали, где су и шта су радили, не могу вам рећи, зато што сам рекао већ више пута да ја нисам много боравио у селу и да ја о селу не могу пуно причати и о погинулим и о, ја само могу да кажем ово док сам ја ишао кроз село, а после тога шта се дешавало, ја о томе не могу да причам зато што не знам, то је све било рекла-казала, ја нисам видео, нисам био, нисам био присутан и ја иза тога стојим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте били? Па били сте у селу.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Јесам, али нисам био присутан, на пример, када је, не знам погинуо Туна Јовановић, рецимо, ја не знам како је Туна погинуо, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам Вас ни питала ја за то, ја Вас питам оно што би Ви требало да знате, ишли сте овом улицом, ови су људи погинули. Овај сведок Ана Хирјовати којој је отац Драгутин Пејић и која она помиње да сте Ви били испред њене куће.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Лаж, судија, то је чиста лаж, измишљотина, бљувотина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли за Милана Девчића да није био командир милиције. Он је у истрази овде тврдио да је други дан по ослобађању Ловаса он био командир милиције, да у време минског поља је био командир милиције, оптужени Миодраг Димитријевић помиње да је Ваш брат од стрица Милорад Воркапић био чувар затвора, а не командир милиције, да је чак био љут што није добио некакву функцију. Сведоци Иван Мујић, Јосип Кувеждић, Емануел Филић, Милан Цоњар, Марија Ђаковић, Берислав Филић, Владо Бошњаковић, Никола Вуковић и да не набрајам, сви спомињу да је Милан Девчић био командир милиције.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Није истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сада негирате, зашто ови сви људи лажу?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја сам овако рекао, ако ме памћење служи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Моја је примедба судија да је исти толики број сведока рекао да је Милан Девчић био командир милиције после Милорада Воркапића, па просто ако су ово сведокова сазнања, не знам шта је циљ предочавања да су други рекли нешто друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведоцима се предочавају противречни искази.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Вудући да је Милорад Воркапић његов брат и врло је извесно да човек може да зна да ли му је брат био командир милиције или није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колегинице, сведоцима се предочавају противречни докази, а не истоветни, зашто би се предочавали.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Сведоцима у случају да апсолутно сви сведоци говоре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да седнете, нема потребе да реагујете.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Мислим да је потребно да реагујемо.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја ако ме памћење служи, ако ме служи, ја сам рекао да је Милорад Воркапић био командир милиције, а после његове смрти када је погинуо, био је Мића Девчић неколико дана, десетак дана, колико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо све чули, али ја Вам кажем да ови људи, шта тврде.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Добро, нека они тврде, они имају свој став, нека тврде, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево оптужени Миодраг Димитријевић је ту и тврди да је Милорад Воркапић њему први човек са којим се упознао, рекао му да је командир затвора.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не знам, онда ја нисам нормалан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био командир затвора?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Може бити, ако он каже тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај човек се жалио тамо њему, љутио се.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па не шалим се ни ја, нисам се ја дошао овде шалити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жалио се Ваш брат од стрица, Милорад Воркапић.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Откуд ја знам да ли се шалио или се није шалио. А жалио се? Не знам, ја тако знам као што сам рекао и друго не знам шта је даље било, ја могу рећи оно што знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милан Девчић је у истрази сам за себе тврдио да је био командир милиције.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Но, па он каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После је променио одбрану.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Јесте, он је био десетак, петнаест дана, то нико не негира, док није дошао Милошевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево да Вас суочимо онда са оптуженим Димитријевићем.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се изврши суочење између оптуженог Миодрага Димитријевића и сведока Милана Воркапића на околност:

- да ли је Милорад Воркапић био командир милиције у Ловасу.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја знам да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево устаните, господине Димитријевићу, окрените се према овом сведоку који тврди оно што сте Ви тврдили другачије, упалите микрофон само и устаните и Ви такође.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Господине, ја сам дошао у Ловас 14.-ог навече као потпуковник Миодраг Димитријевић тада. Тада ме је једини сачекао у Ловасу, не сећам се зграде, али је био Ваш брат Милорад Воркапић, тада смо ми седели, он ме је упознавао мало са ситуацијом, овај и рекао ми је, жалио се, буквално се жалио, тражио је неку помоћ још тамо да ли ја могу да му обезбедим неку униформу и тако даље, али се жалио на то да му је актуелна власт, да су неки људи

који су ту изабрали положаје за себе, а да су њему оставили најгору дужност управника затвора.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја о томе благе везе немам ако ми хоћете веровати, а ако нећете не морате, благе ја везе о томе немам, да је он био управник затвора?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тако је мени рекао, ја то имам записано чак у бележници, верујте ми. Затим исти тај Воркапић, сутрадан када је дошао неки мој командант тамо, пуковник Ђокић, потпуковник Ђокић Ратко, са њим је организовао састанак са Милорадом Воркапићем и тада је Милорад Воркапић, не сећам се тачно да ли је понављао тада да ли је управник затвора, али је тражио неке не маскирне, прслук је тражио, оне заштитне, па је тражио униформу, па је тражио неки снајпер да му се да и тако даље, у којој је н то сутрадан он био у функцији, значи 15.-ог, у којој је тада био функцији, ја то сада не знам, али ово што се мени 14-ог жалио, то вам кажем да је тако било.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја о томе немам појма, верујте ми да немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сада шушкате, шта добацујете?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Није јасно, рекли сте једну околност, а ово се претворило у неке тврдње, изношење одбране Димитријевића, нисам хтела да прекидам окривљеног док износи одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Димитријевићу, у својој одбрани сте тврдили да Вам се као испред милиције као главни представио Милан Девчић, 14 –ог, односно када сте упознали ту нову власт.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, то је било када сам се ја са њима, групом људи одатле састао, тада су ми, тада сам се срео и са Девчићем и са Радојчићем и мислим да је и Воркапић био ту, овај, не знам још ко је био, не могу сада да се сетим, али су ми тако рекли тада,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажете Ви на то?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја не знам о гоме ништа, о томе ја не знам ништа, нити ја, верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да седнете, даље питања? Пуномоћник оштећених. Имају ли чланови већа питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУ КОВИЋ: А ко је био управник затвора, да ли то знате?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не знам, не знам уопште, ја ни не знам за затвор био у Ловасу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУ КОВИЋ: Али поменусте да знате да су неки људи били затворени, а где је био тај затвор?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Што су преноћили у машинском парку, у једној просторији где је канцеларију имао шеф машинског парка у

задрузи, то знам да су преноћили, јер сам хтео да кажем, да ли је њих било пет, шест.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли је то био једини простор у коме су људи били затворени?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Молим, нисам Вас разумео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли је био још неки простор у коме су људи неколико ноћи можда били затворени?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не, то не знам, не знам, то немојте ме питати.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: У центру негде, нисте чули никада?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да су људи били затворени?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А када се то све завршило, нисте никада чули да су људи били затворени?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не, ни дан-данас ја нисам чуо да је ико рекао да су људи били затворени и да је био затвор, ја не знам, не сећам се, то ми још нико није рекао, ја стварно кажем, ја сам мало био у Ловасу мало боравио дани и ноћи, али то не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Пуномоћник оштећених МАРИНА КЉАЈИЋ: Молим Вас, хоћете ми рећи, да ли знате Марина и Катицу Балић?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Како кажете?

Пуномоћник оштећених МАРИНА КЉАЈИЋ: Марин и Катица Балић?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Да, да, то су комшије моје, трећа кућа од мене.

Пуномоћник оштећених МАРИНА КЉАЈИЋ: Да ли знате нешто, шта је било са њима?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Чуо сам да су погинули.

Пуномоћник оштећених МАРИНА КЉАЈИЋ: Од кога сте чули?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па не могу Вам рећи од кога, неко ми је то рекао, да ли ми је рекла стрина, ко ми је рекао, каже, комшија Марин и Катица су погинули.

Пуномоћник оштећених МАРИНА КЉАЈИЋ: Да ли се неко распитивао за њих од вас?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Код мене?

Пуномоћник оштећених МАРИНА КЉАЈИЋ: Да.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не, није нико код мене се распитивао за њих.

Пуномоћник оштећених МАРИНА КЉАЈИЋ: Златицу Балић, да ли знате?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Златицу, како рекосте?

Пуномоћник оштећених МАРИНА КЉАЈИЋ: Златица?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Златица, чекај, она је имала петоро деце, двоје женских и три сина и Божица и Златица и можда се њена кћерка звала Златица старија?

Пуномоћник оштећених МАРИНА КЉАЈИЋ: Божица јој је кћерка.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Молим?

Пуномоћник оштећених МАРИНА КЉАЈИЋ: Није, није. А реците ми молим Вас, овај камион од Јовановића, од када Ви њега возите?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја сам њега возио када сам дошао у Ловас, други, трећи дан, сам га преузео из задруге и када сам почео снабдевати овај село са тим намирницама, тада сам га возио и остао је касније, мене је заменио неки из Западне Славоније он је почео возити и исто робу ту, тако да је он то возио тај камион и даље ја не знам ништа о томе, како се даље одвијало са тим камином. Чак мислим, ако није остао у селу тај, не знам.

Пуномоћник оштећених МАРИНА КЉАЈИЋ: Видите, његова супруга наводи да сте били у групи која га је одвела.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Одвела? Како сам га ја могао одвести?

Пуномоћник оштећених МАРИНА КЉАЈИЋ: Анкица Јовановић.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја не знам, како сам га ја могао одвести, тај дан нисам ниједно возило сео, да сам ја довезао у задругу и да сам га ја одвезао испред неке куће или истерао из нечег дворишта, то не.

Пуномоћник оштећених МАРИНА КЉАЈИЋ: Не она не говори за возило, додуше хајде објасните мало то, са једне стране сте рекли каже, да Ви ништа нисте радили него само сте лепо ишли том улицом, а овамо сте рекли, ми смо све што смо нашли у селу, сводили у задругу.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Да.

Пуномоћник оштећених МАРИНА КЉАЈИЋ: Овамо само идете, а овамо сводите, не може и једно и друго, шта је?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја кажем буквално за све који су ишли улицама, ко је год шта нашао од механизације, од било чега, да се то све сводило у задругу, то сам ја мислио, не кажем ја значи није камион тај био у мојој улици, можда је био ту испред куће Јосе Јовановића, ја не знам где –је био тај камион, само је нађен у задрузи.

Пуномоћник оштећених МАРИНА КЉАЈИЋ: Хвала.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: То је нађено у задрузи.

Пуномоћник оштећених МАРИНА КЉАЈИЋ: Ово за Јосипа не знате, је ли тако?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Којег Јосипа?

Пуномоћник оштећених МАРИНА КЉАЈИЋ: Јовановића?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па не знам, ја сам чуо да је он погинуо, ко је то причао да је он погинуо и како је погинуо, не знам.

Пуномоћник оштећених МАРИНА КЉАЈИЋ: Добро, а кажите ми, шта се после дешавало у селу, били сте ту јако дуго, шта је било са народом, са Хрватима?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Село је нормално касније оживело, дошле су избеглице из Западне Славоније, населило се и нормализовало и нормално смо почели да живимо, један скромни живот да кажем тако.

Пуномоћник оштећених МАРИНА КЉАЈИЋ: Хајде објасните ми, где су то дошле те избеглице?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: У Ловас.

Пуномоћник оштећених МАРИНА КЉАЈИЋ: А где су биле, под шаторима, где?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја не знам где су биле, само долазили су они у Ловас и тражили куће и додељене им, куће дате и које су биле празне, неки су од Хрвата већ отишли прије него што смо ми дошли и тако, а неке нисмо ни затекли, неки су остали, неки су отишли, много их је и отишло прије него што смо ми дошли. Откуд ја знам шта се дешавало док ја нисам био присутан, шта ја знам шта се дешавало у Ловасу, не могу да знам.

Пуномоћник оштећених МАРИНА КЉАЈИЋ: Мало чудно да баш толико не знате, мислим, ту сте рођени Ловашчанин.

Пуномоћник оштећених МАРИНА КЉАЈИЋ: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље, од бранилаца, од оптужених? Изволите.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добар дан.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Добар дан.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Питао бих те господине Милане, то јутро 10.10.1991. године, Млинска улица, да ли сам ја, Жељко Крњајић био са тобом у тој групи?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не, не.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли сам у току дана, у подне, навече да ли сам прешао, да ли сам икада био са тобом у некој или нечијој кући?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли си ти мене уопште видео тај дан 10.10.?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не, већ сам те видео сутрадан.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли знаш, улица Иве Лоле Рибара, ко је ишао том улицом?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Иве Лоле Рибара, ко је ишао том улицом?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Моја улица.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Чекај, ко је ишао, ја мислим, ја колико знам, ишао си ти својом улицом и Ракић ваљда, ваљда, не знам сигурно, јер те друге не знам, не знам ни ја колико си ти људи имао и која група је била са тобом, овај, у томе.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли си чуо да је ишла нека милиција из Товарника?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не, нисам чуо да је ишла милиција из Товарника никаква.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ко је био командир милиције у Товарнику?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ко је то био.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ко је био заменик командира?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не знам.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли је Милорад Воркапић, твој покојни брат, да ли је он био у милицији Товарник?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Јесте, јел јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте Ви њега питати.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Добро сада, ми сада причамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ћаскате.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ћаскамо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците или не знам да не чекамо сада овде док Ви размислите шта да одговорите.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја се не сећам.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро, Милане, ако ја кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ћете Ви да сведочите, завршите са питањима, па на крају ставите примедбу.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ево то је питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: То би било питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли дозвољава ако ја кажем да је том улицом ишла?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може то, то није питање ако Ви дозвољавате да ја кажем, да сам ја био у тој и тој улици и да је била, да сам био командир милиције и остало.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: У реду, да ли Милане познајеш Милета Ергића, званог Страјо?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Да.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: А шта је он био?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Шта је био, немам појма шта је он био, био је војник као и ја.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: :У Товарнику, каквој је он припадао војсци?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па Југословенској народној војсци, овој што сма и ја припадао, обучени смо били сви у униформу, то је за мене све иста војска била, како да кажем којој војсци је он припадао.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Тај човек што си рекао Тито, јеси ти њега видео у Ловасу?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: У Ловасу га нисам видео, нисам га видео у Ловасу, нисам, не, само сам га видео у Товарнику, висок, мршав, црн, то га могу описати.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли је био он у Ловасу, да ли је ишао он на Ловас?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Јесте, а са ким је ишао не знам са ким је ишао у којој групи је он ишао.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: А то када си га видео, да ли је он био обичан војник, зелена униформа, маскирна, плава, полицијска, да ли је то био неки официр?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Није, он је био ја мислим обичан војник као и ја и остали, ја мислим да он није био никакав официр, колико ја знам. Ја са њим нисам ни контактирао, ја сам њега видео у Товарнику и сви га викали, Тито, Тито и тако сам га и ја звао Тито и био је у Ловасу, на ослобођењу Ловаса и нестао и ја сада не знам, уопште нисам чуо за њега после тога.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро, још једно питање, да ли сам ја теби лично Милане и тој твојој групи издао било какво наређење, команду или тако нешто?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље изволите, има Петроније, изволите.

Опт ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Овај, хтео сам само да се извинем, ја сам заменио овог човека, Жељка, да ме је Жељко возио у Товарник када смо заробили оне Хрвате, оне зенге првог дана и сада када сам видео човека и када је возио камион, тај црвени трамбус кабина, то ме је господин овај возио и ја сам исто заменио да је мене водио Жељко, видите они су слични некако, то је давно и било и сада не могу да се сетим и овај човек, каже хтео бих да кажем за онај пикап што је прошао, када смо чекали у кукурузу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате питања Ви за њега?

Опт ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ако после питања ако немате онда неку примедбу, то смо чули значи то је тај.

Опт ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Каже да није пуцао из аута, није се повратио, а он нам је наредио каже, сада када крене, сада ће да почну да беже из села, не сме ниједан да прође за Вуковар да не јаве тамо да је напад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је наредио?

Опт ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Господин овај што нас је водио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је наредио?

Опт ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да, да, овај господин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да нико жив не изађе, то је оно што сте причали?

Опт ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да, јер ако дођу, ако ови јаве, побиће нас, опколиће нас и тако када је пикап почео да иде, овај, ми смо пуцали и он стане и врати се у рикверц, јер није пуцао из аута и онда смо га рокнули зољом, нисам ја него други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам, да ли Вам је овај човек показивао те хрватске куће, оно што сте причали?

Опт ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да када смо ушли, ја сам био њему иза леђа, а овај што је погинуо из Чачка био је мени иза леђа и овај ми је човек рекао, пуцато је са две рупе оно на кућама горе високе и одозго је неко пуцао у капију, није могао да погоди и он каже, баци бомбу, баци бомбу и ја сам бацио у ово једно двориште са ове стране на улазу и прелетео сам са оне стране и бацио сам две бомбе ово што кажу, он ми је господин рекао то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тако било?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете овог човека?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па сада не бих га познао да сам га видео негде на улици, не бих га познао, сада када се представио да је био, онда познам.

Опт ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Када сам теби био иза леђа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чујете шта каже.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Шга да му ја кажем, шта да му ја сада кажем?

Опт ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ја сам му био иза леђа када је Ђорђевић погинуо, сећате се да сам ја, а да је Коњ са оне стране био. треба ли да претрчим ону чистину, када си ме питао, Петроније шта да радимо, рекох ја не знам.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Имам примедбу, он не поставља питања него даје исказ, ја бих Вас молио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који исказ даје, ставља примедбу да је на возило за које тврди да није пуцано, да је пуцано и шта је сада.

Опт ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: И пуцао је из возила на нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њему се ставља на терет и та улица и тај напад, овде је човек који је био са њима и њих водио. Он никада и не излази да поставља питања, сада је изашао.

Опт ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ја сам бацио те две бомбе, јер не бих ја ни знао, он каже, баци у двориште да их заплашиш, каже, сигурно пуца одозго са тавана, а на таван нисам могао да бацим кроз ону рупу, разумете, бацио бих на таван и он, ту сам те две бомбе бацио тада што се прича у то двориште. Када смо кренули доле, Ђорђевић када је погинуо, ја сам исто унео тог Ђорђевића и одмах сам се вратио, он ми је рекао, каже, «одмах се враћај, нападају, пуцају из кукуруза» и кренули смо том улицом и отишли смо то крајња је улица доле била да ухапсимо те зенге и то полицајце што говори Жељко, што смо их одвезли за Товарник, када сам ја рекао Жељко ме је возио, он ме је возио, а ја сам био са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро то смо разумели, а откуд Ви знате које су ту хрватске куће у тој улици?

Опт ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па он нам је показивао, како сам ја могао да знам, никада ја нисам ни чуо за Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли тачно то господине?

Опт ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Он је мени говорио, «та кућа Петроније».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има нешто тачно од овога што Петроније сада прича?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја не знам уопште да сам ја наређивао њему да баца бомбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ово да сте показивали хрватске куће које су, ево човек прича?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Да сам показивао које су хрватске куће?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Како ћу показивати, показивао сам, нормално да сам показивао, нисам ја рекао да он врши притисак на куће и да баца бомбе, откуд је то сада њему пало на памет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је гачно да је овај човек погинуо у том «Голфу»?

Опт ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ја кажем, да бацим и у ову кућу, он каже, «не ово је српска».

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Сада он спомиње неки «Капри», ауто који.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том возилу, небитно, у возилу.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не знам, ваљда је погинуо, ако он зна да је погинуо, онда је погинуо, ако он зна, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви били?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па био сам ту у кукурузима и у њиви, када смо кренули, то је одмах јутро било.

Опт ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Погинуо је човек, тада смо га рокнули зољом, знате шта је зоља, нисам га ја гађао, гађао га је други човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још неко питање за сведока?

Опт ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Имам, да ме је он возио за Товарник, да ме није Жељко возио, када смо одвезли ону тројицу заробљеника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо разумели.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Које бре заробљенике?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још нешто?

Опт ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па нема ништа, зато он не зна неке ствари, зато он одмах је сео у камион и одмах је он возио, тих четрнаест дана ја га више нисам ни видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај оптужени тврди да је Љубан Деветак био тамо командант, да је био и њему, тамо наређивао, добровољцима, то тврди и други добровољац Никола Вуковић, то тврде још неки добровољци, то тврди и велики део сведока хрватске националности.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: То ја не могу рећи шта он тврди, он може да тврди шта го хоће, ја могу да тврдим шта год ја хоћу, је ли

тако, али ја кажем истину, онако како јесте било, ја њега уопште нисам возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква су Ваша сазнања у вези тога?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Само дозволите, молим Вас, ја никакве зенге, ја сада први пут чујем за те зенге да смо ми ухватили и да смо возили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо сада код зенги него код господина Деветака. Овај човек тврди да је Деветак био тамо и наређивао му, командовао му.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја не .бих рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ви на то кажете?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја не бих рекао да је то истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Да је то истина, ја не бих рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не би рекли?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Нисам био присутан томе разговору, али по сазнању Љубана, ја не бих рекао да је он то радио.

Опт ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Могуће да не зна, он се одмах ватао тог камиона и он је одмах почео да вози, одмах тог првог дана смо ми отишли за Товарник, одвезли ову тројицу, што смо заробили, он нас је вратио назад и после ја тог човека више нисам видео, а са његовим сам братом био као побратимом, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако немате више питања.

Опт ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неко питање? Изволите.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја се извињавам, господине, говорили сте да вас је тамо у Товарнику сачекао неки, односно позвао неки официр тамо и поименично чак вас је прозвао, рекао је Милан Воркапић, а Ви тврдите да га не познајете, да тог човека не познајете, па ја Вас питам, да ли сте можда икада чули да га је неко ословио некаквим именом, било каквим надимком или тако нешто, тог ко вам је то тако рекао и тражио?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, нисте, добро, хвала. Друго да Вас питам, молим Вас, тада у то време он Вама лично наређује или не знам ни ја како то крстите или говори, како хоћете, да Ви будете водич «Душану Силном». Ја Вас питам да ли Ви у том тренутку када Вам овај то наређује, знате ко је то «Душан Силни» и шта су ти људи «Душан Силни»?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: А да ли ако Вам то он наређује да водите неки «Душан Силни»; да ли он то заправо зна ко је тај «Душан Силни» и шта ту ради?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не знам да ли је он то знао.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не знате? Значи Ви нисте знали да су то били добровољци?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Нисам знао.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да ли Вам је он то баш децидирано тако рекао, водите «Душана Силног»?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Јесте, рекао је водиш «Душана Силног» а да ли су то «Душан Силни», да ли су они имали своје име, овај, назив, надинк, како год кажем, ја то не знам, само он је рекао, водиш ову групу «Душана Силног» у Ловас као водич, они имају свог командира.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, хвала, хтео бих само да ми кажете ако можете да уложите мало напора, па ако можете да се сетите сада после двадесет година, да ли бисте могли да нам мало опишете тог човека који Вам је то наредио?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не бих знао га описати јер је била ноћ, мрак без није било светла, то знате и сами ако сте били тамо, па он је био да ли негде средњег раста, да је био нешто виши од мене мало, које је чинове имао на реверу, нисам ни то видео, нити знам да ли је био капетан, мајор, генерал, ко ли је био, не знам, а само сам што се каже, то примио од њега саопштење и то сам што се каже, нисам га одбио, прихватио сам и одрадио сам што сам одрадио и готово, то је мој задатак био од његове стране.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, хвала, још бих Вас само питао за кратко, ја се извињавам свима другима, да ли је то био мало дебељушкаст човек и да ли је можда имао бркове?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: То не знам.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, хвала лепо, опростите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље, од оптужених, допунска питања? Изволите.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добар дан, оптужени Милан Девчић, реци ми Милане, овај, да ли си ти у Товарнику видео капетана прве класе Вукелић Милана? Да ли ти је познато, да ли ти њега знаш?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Познато ми јесте презиме, Вукелић Милан, јесте да је из Ловаса, био је који је чин, поручник, капетан, шта је био, немам појма, то знам, још прије рата да је био овај старешина ЈНА:

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Реци ми да ли си ти њега видео у Товарнику?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја мислим, јесам, видео сам га.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Реци ми, да ли си ти ишао на неки задатак са њим?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ау јесте, да, ишли смо, ишли смо.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Реци ми, ко је још био са тобом из Ловаса?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја мислим да је био Тепавац Зоран, јесте.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Реци ми, какав је тај задатак био, шта је сачињавао?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па ништа ми смо отишли тамо на неко Репиште, према Ловасу и мало извиђали Ловас.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То је нека извиђачка акција нека била?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Тако је, извиђачка акција је била, јесте.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Са којим возилом сте били?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Јој сада.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте били са тенком, пицгауером?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја мислим да је тенк био, није, не знам ја.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То је извиђачка акција, припрема за акцију Ловас.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не знам да ли је био тенк или је бии пицгауер, нешто углавном смо ишли само ради извиднице.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли се сећаш, значи то је било пред акцију на село Ловас.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: На село Лвас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сада Ви одговористе, то сте требали прво да питате па онда, али хајде.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, доћи ће сведоци па ће појаснити. Реци ми молим те, да ли се сећаш пред командом када су певане неке песме?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Сећам се.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли се сећаш тог догађаја?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Сећам се.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли је приликом тога било још неких официра присутних?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па било је, било је, да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли смо били постројени или како, да ли смо били у групи?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Постројени, војнички смо били постројени.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: У две врсте?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: У две врсте.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли је ту био неки официр који нам је дао нека упутства, да је причао о нападу неком како ће се одвијати, докле да се ослободи и тако даље, ако буде рањених и тако даље, како ће се поступити?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Мислим да је био неки официр.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, ако се не сећаш.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не сећам се добро, али ја мислим да је био, неко је, што се каже, давао нам неке смернице, ја мислим, сада да ли је он био официр или неки други старешина, војник, ко ли је био, ја не знам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Девчићу, останите само ту када сте већ изашли. Ви сте за овог сведока рекли да је он био припадник територијалне одбране Ловас.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Који сведок?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А Воркапић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, у својој одбрани сте рекли када сам Вас ја питала.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја сам рекао то, јесте и сви су људи који су били, били су обучени у војне униформе, то је војска дала униформе и то је тако било, дали су наоружање, дали су униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево господине Воркапићу, јесте ли Ви били припадник територијалне одбране Ловас?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Можда су они то тако називали, онда јесам био сам, ваљда сам онда био, ако је тако било, да смо сви били као територијална одбрана Ловаса, онда јесам, јер ја сам био, са свима сам ја делио колач заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада смо разјаснили, значи нисте ЈНА?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Мало бркамо неке појмове, особито ја, зато што идем једном варијантом, ја сам се јавио у Шид код војске и онда ја сматрам да је то ЈНА, као што је била, ЈНА јесте била и ЈНА је делила нама те униформе, није нам делила територијална одбрана Ловаса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Мало сам ту можда неспретан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Немате право на допунско питање, једино ако се сагласи. Има господин Деветак, имате или немате?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Госпођо судија, да се не бих ја залетао, на колико питања имам право?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је рекао на колико питања, само држите се питања која су везана за предмет оптужбе.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Милане, да ли си ти 10.10.1991 године мене видео у Ловасу и у које време ако си ме видео?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: 10.10., то је био дан када смо напали Ловас.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јесте.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја мислим да јесам, само мало, да га питам шта је имао обучено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете Ви да њему постављате питања, мисли да јесте, ето то је одговор.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Јесте, имао си мантил онај.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Није важно, нисам те то ни питао како сам био обучен, суд већ све зна у вези мог облачења и свлачења и преоблачења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гледали смо снимак.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Наравно, факате треба и признати, само што су неки фалсификати у овоме фотокопији не признају. Тада када си ме видео, да ли си ти тада видео и неке тенкове у Ловасу?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Јесам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Које је то доба дана било или ноћи или вечери или поноћи?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја мислим да је то било навече, негде око десет сати, да ли сам ја то негде видео у ово време, око десет сати.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хвала, да ли си ти знао чији су то тенкови?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па по свему гледајући да су то били тенкови Југословенске народне армије.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, хвала. Спомињао си неког Девчића за команду, да ли је то можда Девчић, онај лимар што је био?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Да, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Знаш ли ти где је та кућа?

Констагује да је у 16,45 часова приступио адвокат Бранко Лукић.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Знам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Где је та кућа?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Та је кућа, ја мислим да се та улица зове Бежанија, када се улази у село са десне стране, са леве стране, уствари, на оном брдашцу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је та кућа прва за леђима, за баштом Боре Кесера?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Тако је, иза Боре Кесера куће, тако је.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли си видео или примећивао присуство неких војних старешина код Боже и Божице, како се презивају, Велимировић?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Јесте, ту су ја мислим спавали неколико старешина код Божице и Боже Велимировића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па после 11-ог, 10-ог када су дошли, не могу се тачно сећати, углавном знам да су они ту једно време спавали, њих три, четири човека, сећам се, један је био онако низак, сед, њега су они највише на основу сећања, а ове друге се ни не сећам како изгледају, а овога се баш онако сећам како изгледа човек, тај старешина који је спавао код Велимировића у кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Низак онако, буцкаст, седу косу је имао, симпатичан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је спавао оптужени Миодраг Димитријевић тамо?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ви сте тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас да ли је спавао тамо.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не знам, ево променио ми се човек, не бих га познао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека не тврдимо да је он спавао него Вас питамо.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Јесте Ви? Јесте Ви спавали код Велимировића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете Ви њега да питате, него ја Вас питам, да ли је тај човек спавао тамо? Реците, јесте, не могу да га препозам, не сећам се.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не могу га препознати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро тако реците.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не могу га препознати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Сед је био.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Милане, осим 10.10. навече када си видео ге тенкове, виде ли ти долазак војске овај у Ловас и када је по твом сећању војска дошла у Ловас?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па војска је оно дошла навече, са тенковима и.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Осим тенкова, осим тенкова, тенкови наравно нису могли доћи сами, неко их је морао довести и пратити и тако даље, када си сазнао и видео да је прва војска стигла у Ловас, у село?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па не сећам се ја када је то било.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Први дан, други дан, трећи дан, петнаести дан или се не есћаш?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не сећам се, не могу се сетити.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Када си први пута одлазио камионом из села у правцу Шида, да ли си соло могао да прођеш да те нико не заустави доле низ централу?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Или те је неко заустављао и контролисао, са чијим дозволама си кретао, ко је потписивао дозволе, где?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ми смо морали вадити дозволе за излазак из села, особито који смо се кретали даље и ишли за неке своје потребе у Шид и дозволе је издавала, ја мислим, да ли је била војна команда, ту ваљда у Девчићевој кући је била војна команда, јел су били ту, не знам, а онда су пребачени једни су били у Брајковићевој кући, ту су се дозволе издавале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било у Брајковићевој кући издавање дозвола од стране војске, да чујемо то?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не знам да ли је то војска издавала, ја мислим да је војска издавала, јесте војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када, који период, од када је то било?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не знам када су се они иселили, они су пребачени били, јер били су ја мислим у Девчићевој кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знамо, објасните нам, десети, једанаести, дванаести?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Датуме ја не могу, не знам датум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, онда нам ништа не значи то што причате када не знате од када.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Датуме ја не знам, са датумима ја слабо баратам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате месец када је то било?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја мислим да је то био десети месец.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, после минског поља, пре мнског поља, када је војска у кући Брајковића издавала те дозволе?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: После минских поља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Јесте, ја мислим тако, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Имам само примедбе још, госпођо председнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Сведок је рекао да је отишао рањенике да вози негде између 10 и 11 сати, а по сазнањима овде, у 10 сати се кренуло тек из села и није, сигурно тврдим, могао пре 13 или 14 сати да иде да вози рањенике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хтео бих само, ово није примедба, него чисто ради разјашњења у предмету, господин тужилац што је питао за Љубицу Адамовић, сведок није знао, он је спомињао кћер Мије Колића, значи ради се о истој особи, значи Љубица Адамовић или Љубица Колић. Ја бих молио госпођо судија, ако могу да дам овог момента један предлог, да се покуша набавити тај дневник од господина Димитријевића у оригиналу, да се не служимо фалсификатима овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, доказне предлоге ћемо накнадно, ево сада сведок да не седи ту. Да ли је био још неко са Вама да је ишао за Товарник?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Како мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па те рањенике када сте го возили?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја се не бих сећао да ли је ишао ико са мном, за те рањенике када смо их возили у Шид.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо у Шиду када сте били. Овде је један оптужени поменуо да је и он био тамо.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па може бити, али ја се не сећам, не могу тврдити сто-посто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево Зоран Косијер, изађите. Ево и он тврди стално да је и он био тамо, ишао у Шид.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добар дан, оптужени Косијер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте били са њим?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците господине Воркапићу, да ли је био господин Косијер са Вама?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не могу ја препознати уопште да ли је он био са мном.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли могу да поставим које питање да га подсеетим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли се сећате када смо ишли у Шид, да ли смо стали испред војне болнице у Товарнику?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не сећам се.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли се сећате у Шиду у болници, ко је од рањеника отишао, кога смо пустили или побегао, свеједно како они наводе?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Сећам се, један је побегао, да.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли се сећате, због чега смо журили да напустимо болницу шидску?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја мислим због полицијског часа или због чега ли, нешто је било, да је била журба јесте.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли је била журба да су се рањени војници који су били у шидској болници, да су кренули да се обрачунају са рањеницима?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не, нисам разумео питање.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Рањеници Југословенске народне армије који су се налазили у шидској болници, по сазнању да се налазе у шидској болници рањеници хрватске националности из села Ловас, да су кренули да се са њима обрачунају, да смо кренули, да нам је војна полиција наредила да одмах напустимо болницу са рањеницима?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: То се сећам, али не знам само тачно ко је био, да ли су рањеници били из војске српске или нешто, али углавном је била гужва када су људи излазили и када су улазили у амбуланту, да су неки добацивали и викали, шта возите те усташе, шта им указујете помоћ и тако даље, онда је могуће.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Имам још једно питање, кажите ми само, овде је један сведок сведочио и рекао је да у повратку из Шида, да се камион зауставио. Да ли смо се успут негде заустаљали?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не, нисмо нигде.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Господин сведок наводи да смо их опљачкали, да ли је то било тако?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Да смо ми ове рањенике?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Хвала лепо, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је овај човек био?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Јесте, сада сам се сетио када је казао за овога што нам је побегао и када је рекао за ово друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај што је побегао?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви знате Ловашчане, ко је тај што је побегао?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ловашчанин, он се звао Сабљак Драган.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па он није побегао, ми смо га више пустили да оде негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И само сте вас двојица били?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Да, да, е када је споменуо ово, онда је тачно ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Господин иза Вас са којим сте се данас суочавали, да ли га познајете, да ли сте га виђали у том периоду?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па ја њега сада не бих препознао ни у ком случају, он то је ипак измена човека, и ја сам се сигурно њему изменио и он мени.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И питање је још, да ли сте икада присуствовали неком састанку или разговору који је Ваш брат Милорад имао са војним лицима, било која формација да је у питању?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Нисам, нисам никада присуствовао састанку.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И имам само још једно питање, да ли сте можда познавали капетана Градимира Вељовића, да ли Вам значи нешто то име из тог периода?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: То ми је име познато и увек се спомињао он, али њега лично нисам познавао, тог Вељовића, капетана ко ли је био.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Где се спомиње то?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па увек овако када смо били у групи, капетан Вељовић каже ово, капетан Вељовић оно.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Везано за овај догађај, мислим за период када је оптужница, за октобар 1991. године, за то причамо?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Није, нисам ту присутан био никада.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Не, јесте тада чули за њега, то Вас питам?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Нисам.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Него?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Касније сам ја .чуо за њега, тако у разговору између нас, али да тачно знам који је човек и изгледом, не бих га знао описати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а у тој кући Боре Кесер где сте спавали Ви, је ли спавао и господин Љубан Деветак?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја мислим да је можда неку ноћ преноћио, да ли је или није, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он имао неку канцеларију ту?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: У?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У кући Боре Кесер?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Није имао канцеларију никакву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он тврди да јесте, да не говорим сада шта је он рекао.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ја не знам да је он имао канцеларију, ја знам да су канцеларије биле у управној згради задруге, то знам, а овде да је имао канцеларију, то не знам да је имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ко је још ту спавао, јесу спавали неки добровољци ту?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па ми смо ту већином спавали и мештани, нешто је било и ових добровољаца који нису овај отишли из села, који су још остали у селу, ми смо спавали доле у подруму, имали смо нек кревете и тако те лежајеве и ту смо ми спавали и овај, ради сваке безбедности, ако би се случајно повраћао неко са пушкарањем и то све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли се сећате ових неких добровољаца који су ту спавали?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Сећам се, али не могу ја сада казати њих поименично, када ја слабо њих поименично знам те људе, што се каже, ја сам те људе видео једнапут, два пута и два, три дана и готово, нисам ја са њима се дружио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу то били ови што су били са Вама у нападу или неки други?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па можда је био неки који је остао од њих који није отишао из села, остао у селу и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу то били ови добровољци «Душан Силни»?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не верујем да су, могуће да је и неко од њих остао, кажем, једино који су остали тамо у селу, Товарничани су остали, сви су ови около отишли кућама својим који су имали куће и вратили се кући навече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу били у тој кући неки састанци?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: У тој кући?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: У тој кући колико ја знам, ту је радила моја жена и ту смо пили кафу, кувала се кафа, доручак и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу се одржавали неки састанци војске са Љубаном Деветаком и тако, јесу били у тој кући?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: У тој кући се не сећам да су они одржавали ту састанке, али знам да је оно после касније, када се већ овај да су се одржавали састанци су већином се одржавали неки састанци у задрузи горе, у управној згради, а овде не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли ту кућу звали команда?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Команда?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Јесмо, звали смо је команда, зашто смо је звали команда, вероватно док се нису сместили на друга места и то, док се није распоредило испочетка као команда, команда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли у тој кући људи довођени на испитивање?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: И ту кућу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не знам, не сећам се да је ико долазио у ту кућу на испитивање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли у тој кући људи затварани доле у сутерену?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Како ће у сутерену, када смо ми били у сутерену, спавали ми тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тврде неки да су били ту затворени.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Неки који су остајали, који су можда правили неке нереде или шта ти ја знам у селу, они су били доведени ту и оии су спавали ту са нама заједно где смо и ми спавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког добровољца Косту?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Косту знам, покојни Коста, знам, али он је погинуо, нешто сам чуо да је погинуо, да ли је погинуо, не дај боже, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је спавао он у тој кући?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Коста није спавао у тој кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никола, да ли знате неког Николу?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Ступар који је био са Вама у нападу, да ли је он долазио у ту кућу?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Долазио је док је био, али на кафу и тако то, на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким се ту састајао он?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Па не знам са ким се он састајао по дану, навече није то знам, али по дану са ким се састајао, то не знам, када ја нисам био, јер ја сам спавао ту и одем у задругу и будем у задрузи док не добијем радни задатак и идем, обавим радни задатак и то ми је био сав посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је гледана у тој кући нека касета?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Некаква?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касета са прославе ХДЗ када се пекао бик?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у тој кући испитивана Снежана Кризманић? Ви кажете видели сте је ту.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Она је само долазила на преноћиште ради њене безбедности, а ако се она тако зове та Кризманић са овом Викицом Филић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она тврди да је .ту испитивана у тој кући.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Ако она тврди да је кспитивана, онда јесте, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Љубан Деветак вршио испитивање у тој кући?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не, Љубан није испитивао никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она тврди да је испитивао Љубан Деветак.

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Не, не знам, не верујем да је Љубан Деветак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ви не верујете?

Сведок МИЛАН ВОРКАПИЋ: Зато што мислим да се Љубан са тим стварима није бавио, јер то њему није био циљ ни задатак, он је имао других послова и обавеза у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро ако нема више питања,

Довршено сведочење.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 17,03 часова и биће настављен у 17,20 часова.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 17,26 часова.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА

СВЕДОК МИРКО КЕСЕР

Сведок МИРКО КЕСЕР: Добар дан, господине Кесер.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Доар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваши лични подаци су од оца Ђуке, по занимању радник, живите у Дебељачи, рођени у Ловасу, 1954. годиште?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте у сродству са неким од оптужених?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, бићете саслушани као сведок, као сведок сте дужни истину да говорите, давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико би себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Пре него што кренете да сведочите, положићете заклетву, прочитавши тај текст испред Вас. Изволите.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

Сведок Мирко Кесер,, са личним подацима као на записнику из истраге, Ки.В. 7/07 од 26. јуна 2007. године, са оптуженима несродан, није у завади, опоменут, упозорен, а након полагања заклетве, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред овим судом се води кривични поступак против четрнаест лица због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Предмет оптужбе је страдање 69 цивила хрватске националности у месту Ловас у октобру и новембру месецу 1991. године. Ближи предмет оптужбе је напад на Ловас, страдање цивила у нападу, затим убиства, телесна повређивања, противзаконита затварања цивила у овом периоду у селу и страдање цивила приликом догађаја на такозваном минском пољу.

Ви сте већ давали исказ истражном судији 26.06.2007. године. Остајете ли при том исказу?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Остајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево предложила Вас је одбрана Љубана Деветака и Милана Девчића, адвокат Бранкица Мајкић, па ће она да Вам крене са постављањем питања, а онда остали учесници у поступку.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добар дан, господине Кесер, Бранкица Мајкић адвокат.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Добајр дан.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ја сада како сте изјавили да остајете при изјави коју сте већ дали истражном судији овог суда 26. јуна 2007. године, поставићу Вам неколико питања само да појасните неке ствари

о којима сте тада говорили. Ви сте из исказа произилази били 10.10. када је био напад на Ловас, били сте у селу, били сте у подруму.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Можете ли ми рећи само, у којој улици је Ваша кућа где сте се Ви тада налазили?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Људевита Гаја 41.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, да ли можете да нам кажете, са ким сте били?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Могу, мој отац покојни Ђука, мајка Емица, моја супруга Невенка, кћерка Слађана, сестра Мирјана са два детета, мој братић Златко Божић и једна комшиница, она је радила, чистачица је била у Дому здравља, то је одмах, две куће до мене, сада не могу, Евушка се зове, извините, сада и ја већ дуго нисам у контакту па, али то је то.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Такође сте рекли да пар дана када се вратите унатраг, било је гранатирања, значи пре тог 10.10.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли се сећате, када је то било?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не знам, не могу сада рећи углавном. 10-ог ујутру сам чуо гранату и зато смо се ми склонили у подрум и сада да ли је то два, три, пет дана, ако кажем два, лагаћу, ако кажем пет опет лажем, мислим, не могу.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Али пар дана?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Углавном пар дана.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли Вам је познато, да ли је тада страдало нешто у селу када је било то прво гранатирање пре овог 10.10.?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Само мало, сада да ли је то прво или друго гранатирање, знам да је наводно гранатиран горе силос, силос на економији, на улазу у селу, тамо има један велики силос, да је он наводно страдао и нешто црепа на помоћним зградама, а наводно још један дан, да је једна кућа ту, ми то кажемо Дол, да је као граната улетела у њу, е сада да ли је било штете. То је опет по причама када смо чули, знате, ето то је то.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: После?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, да.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли је Вама познато, шта се дешавало у селу пре 10.10., зашто је дошло до напада, да ли Вам је познато да је било неких преговора са војском?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па ја не знам, мој отац покојни Ђука Кесер, он је био секретар у тој задрузи и он је од рођења, што се каже, тамо радио, а ја сам иначе, јесам мештан Ловаса али ја сам већину времена проводио у Илоку радећи у Илоку знате. Значи, како сам завршио своју школу у Вуковару 4 године, па сам нормално армију, вамо-тамо, оженио се и прешао сам у Илок сам добио радно место и тамо сам

радио скроз до почетка дејстава, тако да ја баш пуно нисам био у селу. Ја сам дошао, имали смо своју кућу, воћњак, виноград, значи с посла на посао, тако да се ја баш пуно нисам дружио, мислим не дружио, мислим нисам. Е сад кад Ви питате опет тих пар дана кад сам остао без посла, нормално дошао сам у село и онда сам ишао брат јабуке, шта ја знам већ то, тако да нисам опет. То је можда једно десетак-петнаест дана или мање-више и онда је то почело тако да не знам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Овај, кажите ми када сте у ствари Ви изашли из куће из подрума?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Из подрума?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Из подрума, да.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е па ујутру, сад у које је то време било не знам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Тог дана 10.10.?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, 10-ог само то сад знам 10.10. а све остале дане ако ме будете питали онда ћу рећи један, два, три зато што стварно не знам датум, све ми се то помешало. Значи, сад да ли је то било у 7.8 сати не знам, значи опет смо чули гранатирање и чули смо рафалну паљбу и пошто смо већ нормално имали припремљено склониште-подрум, ми смо отишли у подрум. Значи, са тим људима које сам ја рекао и ту смо ћутали, били смо унутра. И након неког извесног времена чули смо рафалну паљбу и отварање капије наше и улазак е сад ту смо ди смо. Након једног времена неко одозгоре је викао ако има ко у подруму да изађемо из подрума. Шта, куд ћеш изађи ван па шта Бог да. И кад смо ми изашли ван, нормално из онога мрака ван, одмах су, приметио сам групу људи у СМБ униформама. Рекли су «јел имате оружје, лезите доле» да нас претресу што смо и учинили. Кад су нас лепо претресли све је било у реду, нисмо имали оружја, нисмо имали ништа и онда су само мислим рекли е сад не знам, не познам људе ја не знам не могу рећи био је Пера, Ђура кад не познам те људе, ни одакле су ни ко су, само знам да су били у СМБ униформама и рекли су «у реду, будите ту у кући, немојте излазит на улицу, нек капија буде отворена и немојте, будите ту» и тако смо ми ту били тај дан. И били смо и сутрадан ту, ето.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Јесте ли неког од тих људи препознали?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Ма не, не, нисам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Кажите ми када први пут да кажем излазите у село када сазнате шта се дешава у селу?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Значи, то је био 10-ти, сутра 11-ти нисам изашао, е онда негде поподне ваљда онај добошар добовао, да се јавимо сутрадан значи рачунам 12-ти јел тако по том датуму. Да се јавимо горе ради да види се у ствари шта ће рећи, како ће мислим договор о даљим пословима. Е и тад сам ја, мој комшија преко пута један изашао и још један одоздола смо ми изашли и кренули смо горе

према задрузи ди су рекли, јер то постоји стара задруга, задруга машински парк и тај део. Значи, да дођемо тамо у машински парк и да видимо. Е тако да смо ми значи тај дан дошли горе у машински парк и где су кад смо дошли тамо, нормално уписали су нас ко је ту присутан шта ја знам и онда су нам дали распоред шта ја знам, рецимо мени су тог тренутка дали распоред и можда двојица-тројица да идемо купити неко грање за пекару пример, јер пекара није радила, па онда то. Једни су можда ишли на другу страну што ја нисам видео знате, свако је ишао на свој део посла, тако да сам ја значи тог дана био са групом тих људи па смо то донели у ту пекару ди је тај ложио ватру и припремао хлеб за народ који се ујутру делио.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Јел се сећате можда ко је био са Вама тада на том задатку?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Јој не знам, не знам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А где је, то је пекара о којој говорите тек почела.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Она је била доле у долу. Тома пекар, ми смо га звали Тома пекар. И онда смо њему донели то и онда смо још он, оно фин хлеб, па смо ми то мало јели и то је био тај задатак. Сутрадан, нормално сад опет већ кад ме питате да наставим даље. Значи, сутрадан опет смо ишли горе и опет смо се јавили ту, е тада сам добио задатак да спремам ја и Дарко један и још не знам сад који је, да спремам машински парк, значи чишћење машинског парка, слагање и тако. То сам радио исто тај дан. Онда и други дан сам радио то. Е кад сам дошао кући, онда ми је отац рекао пошто сам већ рекао да је мој отац радио у задрузи до време рата и за време онда он је био радио горе у задрузи јер Љубан Деветак га позвао ради тога што је он био, да ипак то, значи да се крене са производњом шта ја знам већ шта је био циљ не знам ја то. И каже да је разговарао са њим да би он овај, пошто сам ја, имам средњу школу треба им магационер, складиштар, да би могао да радим те складишне послове. И да се јавим сутрадан јер ми смо имали месни уред и то се увек као у месном уреду се то скупљало и пре рата као одбор неки шта ја знам, е ту је био тај магацин и ту сам ја дошао да радим. Ту је било кафа, цигаре, шта ја знам мислим и то. Е то је био мој задатак да ја водим магацин, ето. То је то.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Кажите ми када сте први пут видели Љубана Деветака?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Љубана Деветака сам видео сад дал је то тај дан када је оно разговарао са оцем или није, углавном ту тако, да ли је то био 5, 6, 7 дан, не знам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Овде сте рекли у истрази да знате за Љубана да је био управник задруге, директор задруге, је ли Вам познато да је имао још неку функцију у селу?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е не знам, јер ја те не знам. Мислим ја сам више кад ми је отац рекао да ћу радит за задругу мислим тако ми је

речено задруга. Ја сам то сматрао да је он, он је каже управник задруге ја радим за задругу јел и мени дан данас то остаје да је он мени био управник односно директор задруге у којој сам ја радио од 91 до 97. и имам признат радни стаж у тој задрузи.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: За тај период. Јесте ли примали неку накнаду за рад који сте обављали?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Јесам. Испочетка смо добивали бонове, сад након колко то дана било не знам, али можда пети, шести дан нисмо одмах добили али касније смо добијали бонове е кад су се појавили чини ми се крајишки динари, новци, не знам сад тачно е онда смо добивали у новцима исплату. Мислим да, у новцима. Били су новци.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Кажите ми јел на пословима овај, у селу је ли било ангажовано сво становништво Ловаса?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па видите овако, овај ја знам за себе да сам ја радио на тим пословима, знам неке људе који су радили рецимо на Економији можда, али опет кажем ја сам се фокусирао на мој део посла, ја нисам могао знат сад шта ради онај рецимо у Бежанији, што ми кажемо или на брду или то, али углавном мислим да су били.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Сад бих Вас питала за овај догађај 17. на 18-ти, можете ли да ми кажете ближе како је дошло до тога да Ви одете у двориште задруге, од кога сте то чули? Шта сте тачно чули?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е па то сам ја сад каже погрешно време, погрешно место. Јер ја сам радио и даље онај свој посао што јесте и кад сам кренуо кући, пре тога исто ишао добошар па је позивао да се опет сви окупимо ради неких консултација да се дође у ту задругу, па ја сад контам, идем овамо-онамо и Ђура Продановић покојни је он сада, он је био тамо заједно са мном у том одбору, у ствари ја кажем са мном. Не са мном, него био је то, ја питам Ђуро шта ће, каже «иди па ћеш видит». Па ја онако шта ћу идем. Е кад сам ја дошао тамо видео сам мноштво ових мојих мештана и тако седели, причали, разговарали, мислим то и онда само одједанпут пала команда да уђемо у ту зграду.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ви сте били испред зграде?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, да, били смо сви смо били, мноштво тих маших мештана да уђемо у зграду. И кад смо приликом уласка у зграду су нас претресали.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Јел знате ко су људи ти били који су Вас претресали?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не, не.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Јесте ли их раније виђали у селу?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не, па пазите то је мноштво људи било тих, те војске мноштво људи, мени све непознати. Да сте ми рекли моје мештане, онда бих ја рекао био је тај, тај и тај. Али ја те људе нисам познао као и ове људе што су дошли у моју кућу кад смо изашли из подрума, не познам те људе. И онда смо ту ушли и ту смо онда били преко ноћи, целу ноћ смо били, били смо.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Јел вам нешто речено зашто сте окупљени?
Сведок МИРКО КЕСЕР: Е да, речено је да наводно да се пуца по војсци и да највероватније неко од нас, мислим нас, мислим на мештане, да неко од нас или помаже да је још неко у селу и да се пуца на њих и да смо ми сад ту због тога да не би се угрожавала војска. Значи, сматра се да ми пуцамо на војнике и да смо зато ту.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ви сте у истрази описивали једног војника капетан не знам шта је по чину, он је нас држао тамо, рекао је да нас не пушта кући, то је на четвртој страни.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Па објашњавате «богами не знам, само знам да је био из Товарника, сад који је чин имао и тако даље.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, да, да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Кажите ми јесте ли то лице раније виђали?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не. Зато што сам ја под Товарником мислио што сам касније чуо да је команда цела команда те војске мислим сад, да је у Товарнику па сам ја зато рекао да је тај из Товарника а он може бити из Беча, лупам без везе, мислим зато сам ја под тим контекстом рекао а није он из Товарника ја не знам ни тог човека, ја сад да ми кажете он је, појма ја немам, мислим не познам га. Ја само сам чуо да је као команда била у Товарнику и да су они оданде дошли овамо, мислим то је био контекст, али човек није био из Товарника у ствари, не знам ни дан данас можда и је.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Кажите ми осим вас мештана ко је ту био још присутан?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Ту?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да, у дворишту.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не, не, то не знам само сам видио војску и видио сам војску овде горе овако како смо ми ту седели, испред је било војска на готовс и онда верујте да сам оно што кажу, нормално и уплашио се и онда кад су нам рекли да не смемо пуно мрдат ово-оно, ћутиш, гледаш ди јеси и молиш Бога да не добијеш метак.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Не знате одакле су?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не, не.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А знате ли можда какве су униформе имали?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па ови су горе били СМБ онако униформе су имали е сад што каже да ли је можда неко није имао блузу или нешто али углавном су имали СМБ униформе.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Кажите ми за дан након те проведене ноћи у дворишту, говорили сте да је дошао Љубан Деветак. Јел можете да ту ситуацију овај опишете отприлике када је дошао, с ким, како је био обучен и како се то одвијало?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е овако, могу нормално кад смо тамо били то, е сад опет кажем време не знам, ја нисам имао сат, нисмо имали сат

молили смо само Бога да сване да видимо већ шта ће се то десити. Е тада се појавио, опет ја кажем господин капетан, мислим тај и онда је почео да прозива. Рекао је да је опет било пуцњава шта ја знам, мислим сад опет мало можда и карикирам али од тог страха госпођо, ја што каже пола сам и позаборављао и пола, а смо знам да је ујутру дошао он и да је почео прозиват и с тиме је рекао да као ако прозове име и презиме може доћ до замене рецимо имена, презимена па да се реплика, како би рекао да каже, ја сам Кесер Мирко а био је један Кесер Милко и сад је он читао тај и тај, они су да се одвоје на једну страну и тако је чито, чито, чито и прочито моје име. Ја нормално уплашен и кренем тамо према. И кажем па јел Мирко или Милко, каже Мирко. Ја погледам у њега и у том видим лице Љубана Деветака. И Љубан каже «он има радну обавезу, радни задатак, каже у реду је он» и каже тако је то завршило. И он је и даље тај наставио и Љубан ми каже «стани ту и онда можеш ићи на своје» односно али у међувремену ми смо, ја и док сам дошо ту горе, има један степенник па са леве стране има једна соба, то је у машинском парку. И ту кад сам дошао, ту сам видео нас једно 7 или 8 већ људи унутра и онда да будемо ту, један војник је био с нама каже «будите ту» каже «немојте гледат доле» каже и тако да су они затворили врата за нама и ту сам ја био са тих својим колегама један извесни период сад опет које време.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ја сам то хтела да Вас питам ако се сећате, ко је био од Ваших мештана са Вама?

Сведок МИРКО КЕСЕР: За тројицу могу а сад за ове остале Шафарик Мартин, овај Шафарик Мартин, јој одмах ту на ћошку сад не могу се сетити овога, не, Брајковић и ову двојицу или тројицу не могу сад, за тројицу не знам, не знам тачно, ту смо били.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Јел те људе исто издвојио Љубан Деветак?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е то не знам, ја само знам за себе и онда ми је рекао да станем ту са стране разумете и даље ја више нормално нисам гледао опет молећи Бога да што пре се склоним, што пре да се склоним и онда кад је рекао полако идите, иди горе, иди горе, ја сам ишао полако горе ушао у ту собу и видео те људе и ништа више даље нисам видео.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И Ви сте били горе у тој соби с тим војником који вас чува.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Тако је, јесте.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Јел знате шта се доле даље дешавало?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не, не. Још је он рекао и тај, ево сад ко одавде како ја могу сад да видим кроз овај прозор, нисам видео никог.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Шта се дешава.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Реците ми даље за ово време док сте били, у ствари, до кад сте живели у Ловасу? Јел сте били ту целе 91.године?

Сведок МИРКО КЕСЕР: До 97.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: До 97.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, да, да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Јесте ли некад видели, чули за неко убиство, малтретирање, мучење?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па то су сви причали, али ја лично нисам видео.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ви нисте?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Кажите ми јесте ли познавали Милана Девчића?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Јесте ли га виђали?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Слабо, слабо. Он је мој мештан али овај слабо. Зато што опет кажем, понављам ја сам имао свој део посла који ми није много дозвољавао мислим не сад да је мени неко бранио него сам радио посао, с посла на посао, кући вамо-тамо тако да ја једноставно што каже, после и оно кад је наводно био полицијски, значи ради до 4 сата, онда не идеш нигде, дођеш кући тако да ја нисам, ја сам био на свом том радном месту, њега сам видео али сад шта је он мислим кад је он дошао и које је време био, тек касније оно кад се то све како, како би ја рекао стабилизовало знате, е онда сам оно попричали смо мало, али нисмо баш блиски мислим у том смислу.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Хвала Вам господине Кесер ја за сад немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени немају да ли је тако? А имају. Изволите.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Оптужени Девчић Милан. Добар дан Мирко.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Добар дан.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Реци ми молим те које си ти националности?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Ја сам прошли пут ту вама навео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има, Хрват.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Ако морам морам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па мислим нема везе, Хрват сам па шта ајде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има у записнику из истраге.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Хрват сам и шта сад.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Реци ми молим те Мирко, тај први дан 10.10. да ли је теби нешто отуђено из куће?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Тог дана није. 10.10. ми није отуђено ништа једино што ми је уништен телевизор, уништено ми је суђе и тако нешто. Тај дан не.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро. Реци ми молим те кад ти је узет аутомобил?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Аутомобил, ја сад тачно не знам али по неким проценама од 17-ог па надаље, е сад који је то дан био не знам и то су дошли момци па су рекли да их је послао, да треба аутомобил за командира а овај, тако су рекли.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знаш ко ти је дошао?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не знам богами.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро. Реци ми како се звао твој зет од Мирјане муж?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Владо Брајковић.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Реци ми где је твој зет радио Брајковић?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Он је радио у МУП-у у ствари у милицији, не, пардон, радио је у Борову.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Радио је у Борову.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: До када је радио у Борову?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е то богами не знам.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли се слажеш са тим ако ја кажем да је 90-те године приликом победе ХДЗ-а преко ноћи дошао у МУП Србије, извињавам се у МУП Хрватске.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Ако ти кажеш тако ја немам шта, јер ја не знам.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Реци ми да ли си ти због тога имао проблема у селу Ловас? Због свог зета.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Када?

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па после значи ослобођења ајде да кажем Ловаса па надаље.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па ја захваљујући кажем осим ове неугодности што се десила тога кад сам био затворен, нисам имао никаквих проблема. Осим те неугодности кад се десила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је зет Србин јел? Хрват?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Хрват. Мислим ја нисам имао, не могу рећ да ме неко приводио, злостављао, малтретирао кад није.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро. Суштина је нека друга али добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако сам Вас добро разумео Ви сте рекли други, трећи дан да је ишао тај добошар по селу и обавештавао кога? Све грађане или само појединце?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Све грађане, добовао је на ћошку и туп, туп, туп, лупао је «обавештавају се да» сад не могу га цитирати да се дође ту и ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где да се дође у?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па да се дође у задругу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У тај машински део?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, машински или пред задругу или у задругу или све зависи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У које доба дана је то било?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Он је добовао поподне, значи ујутру да се дође око 8, 9 пример, сад не знам кад је почињало радно време али углавном значи поподне је око 3,4 добовао да би се сутрадан дошло горе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И између осталих, Ви сте се јавили, Ви сте дошли. Колико мештана се још иза Вас пријавило? Колико је било?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па сви, било нас је доста. Не могу сад рећи 5, било нас је сигурно 50-100 можда сви мештани мислим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тамо кад сте се јавили, ко Вас је тамо дочекао, коме се Ви јављате у том месном уреду?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Био је један младић Тепавац Радован се звао, он је уписивао у свеску кад се ко је дошао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, то је мештанин?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Мештанин, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел био још поред њега од неке војске друге или само он?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не, не, само он. Ја знам да сам се, ја кад сам дошао уписао ми је име и презиме и то је то. Онда сам отишао тамо, тамо сам срео Миљковић Милана, он је био пре тога пословођа у задрузи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте се јавили тамо, кад је он писао Ваше име је ли Вам рекао где идете и коме да се јавите даље?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не, само каже станите ту. Мислим да будем у кругу. Ми смо били у кругу, у ствари ја сам био и нас пар људи је било у кругу и онда је дошао Милан и каже «еј Мирко, ево идите па треба скупити то за пекару».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је то рекао ко?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Милан Миљковић. Он је био и пре тога шеф машинског парка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел то рекао свима или само некима од вас?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па нас шесторици-седомирици да ми идемо скупит то и ми смо отишли да то радимо а још је било људи, шта је он другим људима рекао, то ја не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не можете се сетити ниједног од Ваших мештана из те Ваше групе? Ваш пет-шест који сте купили то грађе за пекару.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Сад дал је Пера Бадањак био мој комшија не знам, нисам сигуран. Али господине то је сад стварно идеално је било и то је толико се тога измешало и људи и нас и свега да једноставно не знам. Сад опет да кажем био је тај кад не знам. Знам само да сам ишао да то радим као што сам рекао претходно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли рекосте да је то било два-три дана након уласка у Ловас?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За то време, за та два-три дана пре него што се све то догађало, да ли сте Ви видели и чули да Вам је посредно или непосредно познато да је неко од Ваших мештана смртно страдао у том нападу на Ловас и можда дан два касније?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Чули смо нормално. Међ собом се причало да су приликом уласка неки људи убијени. Мислим настрадали су, ето то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли Ви данас, сада можете ли се сетити иједног имена од тих који су настрадали?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Могу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На пример?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Бадањак Данијел који ми је одмах доле комшија и његова супруга Цецилија, они су једно 30-40 корака мало од иста улица, само мало доле ниже и чуо сам да су они настрадали, ето.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли чули како и где?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е то не знам. Само, јер мој отац је увек био кад морам то опет да му кажем, кад је то био, он је хтео чак након тога не одмах, јер ми нисмо кажем тај дан ни излазили ван, значи ни тај дан 10-ога ниједан дан, нисмо излазили ван из дворишта јер речено нам је да не излазимо најбоље је да будемо ту и да отворимо капију е онда смо, онда је он значи чули смо, вероватно је неко провирио или комшије, дошли смо други дан једно мало код других да видимо шта је како је е онда је он, каже ево десило се то, да узме њих да иде да их сахрани. И онда су комшије рекле «немојте ви то ништа дирати, каже шта имате ви померат људе» и тако је то и било. И онда ништа, мислим ми ништа нисмо ни дирали ни ништа. А ко је упао мислим у ту кућу од тих људи или није, тако и ја, упали су у нашу кућу, нит знам те људе нит сам видео, ја сам побегао у подрум.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули касније колики број људи је страдао тог дана у нападу или?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Никад нисте чули колико је људи страдало?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па чуо сам, ево сад ћу Вам рећи. Тих дана нисам чуо, како могу сад. Али накнадно, касније негде можда око 20-так отприлике тако причало се, е сад дал је то истина дал није, ја нисам бројао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате да ли је после тог заузимања Ловаса ту некаква локална власт формирана, основана и ко је ако јесте, ко је ту био у тој власти од Ваших мештана?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па ја не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви познавали Милана Девчића?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Милана Девчића јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли га виђали тих дана у Ловасу?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: да ли је био и ако јесте у каквој униформи?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Ја мислим да је нисам сад сигуран, мислим да је имао ову СМБ униформу, е сад да ли је био комплет или само горњи део, јер то је било практично овако да су касније поједини људи из нашег места исто облачили рецимо униформу, значи или су имали хлаче, или су имали горњи део, или су имали само капу а због чега то не знам. А Ви мене сад питате за тај одбор. Ја то зовем одбор, ја не знам да ли је то била команда. Ја само знам да је то био одбор и који одбор је чак био и пре рата јер ми смо тамо пре почетка, кад је била жетва, још док нисмо имали на памет да ће бити тих ратних дејстава, ми смо међ собом у тој месној заједници, канцеларији заједно и са Србима и Хрватима, имали тај одбор па смо заједнички ишли рецимо на дежурства кад се врши пшеница знате оно. Онда узмемо плуг и трактор па случајно да се одоре, па тако је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Господине Кесер после тог заузимања Ловаса наредних неколико дана.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па ја не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питао сам Милана Девчића да ли сте га виђали у каквој униформи?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па видео сам га рекао сам да сам га видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он за Вас био војник, полицајац, месна заједница шта је?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па не знам ја да ли је он, што каже он ако је био у униформи онда је био војник.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли познавали Милана Радојчића?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Њега сам знао исто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли њега виђали у Ловасу након заузимања Ловаса наредних неколико дана?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, касније.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он био у униформи?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не, нисам га видео, видео сам га на штакама да је био, некако, имао је неке штаке и каже да је био негде рањен, откуд знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли Ви за којег сам Вас ја Милана Радојчића питао?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Милана Радојчића, па знам. Не Девчића, не овог Девчића што је био, нег Милана Радојчића, он је преко пута баште мене, а он је био пре рата, радио је у Елипу, колико ја знам, ако је то тај Радојчић Милан, а он је радио Елипу, ја сам радио у Илоку, и опет кажем нисмо се виђали, видео сам га тај дан и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли чули за постојање, ако је постојала нека територијална одбрана у месту Ловас?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да. Чуо сам да постоји ТО.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли чули ко улази у састав тог ТО, ко командује тим ТО, да ли ту некога?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па ту је било њих пет, шест људи, ја уопште не знам, опет кажем ја сам се био усредсредио на мој део посла, тако да ја не знам да ли је био он командант, да ли је био овај командант, јер за мене они нису били команданти.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли чули, односно да ли имате било какво сазнање непосредно или посредно да ли је било у Ловасу негде неких простора, просторија, где су били некакви затвори, где су људи довођени, привођени, саслушавани или томе слично?

Сведок МИРКО КЕСЕР: То сам чуо касније.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То касније можете ли лоцирати прецизније?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не могу, не могу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта значи то касније, пет дана или 150 дана.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не може 150 дана, након можда ајде 20 дана. Ево сад, ајде сад Ви ћете рећи може овако, може онако, а знате оно кад се скупе овај прича ово, овај прича оно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте Ви чули од тих прича, овај ово, овај оно?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па чуо сам да су неке људе приводили, то сам чуо причу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли чули где су привођени?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е то не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли чули да су људи тамо малтретирани?

Сведок МИРКО КЕСЕР: То сам чуо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули да је евентуално неко страдао смртно, да је убијен неко?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тог 17-ог који сте помињали кад сте се и Ви јавили тамо у.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Ја ди нисам требао бит.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако сам Вас добро разумео у исти простор где и први пут кад сте се јавили по оглашавању?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које доба дана је било то кад сте Ви дошли тамо? Које доба дана 17-ог, кад сте се Ви јавили?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Поподне, поподне је, кад сам завршио свој, ујутру сам долазио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је било ту отприлике мештана ваших?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Било је доста, сад не могу рећ, ајде 50, 60, сад пример, 70, ево, лупам, али било је доста, нисам бројао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте били сте испред тог задружног простора.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Тако је, тако је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па треба да уђете у оно двориште.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е тако је, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли улазили на нека велика врата или на мала.

Сведок МИРКО КЕСЕР: На мала врата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел том приликом неко вас је претресао?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Тако је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате ко су били ти који су вас претресали?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не знам, знам само кад сам ја, ево дошо на врата, дигни руке, рашири ноге, сагни главу, то је било све претрешено, изволи напред. Кад сам дошо напред са леве стране одмах ту, е ту кад сам погледао, е ту сам видио значи наоружане људе. Имали су цакове, мислим цакови су горе, пушкомитраљез, пушке све на готовс, е то је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико отприлике би тих наоружаних људи ту?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па једно десетак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је међу њима био неко од ваших мештана?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не, нисам га видио, нисам видио, не, не, то сам сигуран.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И после колико времена вам се неко обраћа, рекосте некакав капетан?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, па можда отприлике, ајде сад сат ипо, два.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је већ био мрак?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па тако некако, мрачак је већ, мрачак је падао, тако је, тако нешто, мрачак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај капетан што рекосте униформу какву је имао? Да ли се сећате.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па јој, ја мислим да је била шарена униформа, не знам, али то је мрачак, опет кажем, јер од тога кад човек уђе, њему се свашта, али мислим оно малтене види и причињава, али ја мислим да су ти који су нас спроводили имали шарене униформе, ја мислим бар, за ове.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли вам се тај, како рекосте капетан, представио именом и презименом и зашто је он ту?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е можда јесте, али ја од тог страха верујте ми да сам, само сам запамтио да смо ту због тога и тога и ако случајно да смо затворени због тога да не би пуцали као, е тога се свега, то ми је остало урезано у памћење.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте шарена униформа тај капетан, како сте закључили, како сте знали да је капетан по чину?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па то сам ја тако, по својој, мислим капетан, може бити и пуковник.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте служили сте војску, је ли тако?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па те чинове.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па не, ја, добро, можда, ево овако, сад пошто сам реко капетан ево да кажем официр, ето, мислим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: По чему знате да је официр?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па сигурно не би неко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немојте закључиват, питам вас за чињеницу, на основу чега сте закључили да је у питању официр, рекосте.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па чим је изашо да он говори то све, значи да је неко и нешто, по томе. Мислим да је неко, јер сигурно неће онај обичан фићфирић па да изађе е ја сам, ја вама то и то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли он био већ ту кад сте Ви дошли или је он накнадно дошао кад сте Ви већ били ту?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па реко сам, ми кад смо ушли, и онда смо тамо стали е онда је накнадно он дошо. Накнадно је дошо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли дошао сам или у некој пратњи?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е не знам, јер кажем, ја сам гледао у ове горе, ја сам се од страха зацементирао. Тако да ја пуно њих, и онда кад је само он, то сам чуо у вези тога да смо ми ту затворени због тога што ми пуцамо и дајемо подршку неком и нешто, ето.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су ту у том, да ли сте само стајали или је било некаквих столица или било чега да сте могли да седнете?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е сад, идемо даље. Овако, прво је речено да станемо у две врсте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да станете у две?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, две врсте знате. Прва врста, друга врста, и биле су те столице, е онда је вероватно, сад ја то опет.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Столице или?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Клупе, клупе, добро, можда је било и по која столица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

Сведок МИРКО КЕСЕР: И прво је речено да седнемо и ја и наш први ред смо сели, прво доле на бетон, на бетон, а ови су други седели на клупама. Е онда је дошло до нечега, па је речено да не може тако него да сви седнемо у једну раван. Значи да сви седнемо, да се скупимо како можемо, е тако смо седели.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То место са кога Вам се тај капетан обраћао, је ли било ближе месту где сте Ви ту седели или сте Ви били даље од њега?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Ја сам био даље од њега.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Према капији?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не, ја сам био према овоме, од капије доле, на другу страну, на другу страну.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А он се обраћао са?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Од капије можда ту негде, јер ту има онај један, оно што сам реко тај улаз где сам ја ушо горе, отприлике, сад, опет кажем гледао сам више тамо, ни не памтим ни ди је ко стајао, само знам да сам ту седио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли имао некакав списак код себе, је ли он некога прозивао, раздвајао, одвајао?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е то вече не, то вече не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад је имао?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Сутрадан, сутраујутру и мене сад занима одакле му тај списак и како је уопште, мислим то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то вече 17-ог увече са њим био или се појавио касније оптужени Љубан Деветак?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Нисам видео никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте у истрази господине Кесар, на страни пет сте рекли «Љубан и капетан и поново дошли ујутру».

Сведок МИРКО КЕСЕР: Ја сам то можда у том разумете, кад је тај мрачак био, ја сам можда преципирао дан за ноћ или ноћ за дан, сад не могу, опет кажем са сто посто сигурности тврдит али сто посто сутрадан знам, зато што кажем, кад је капетан прозивао и кад ме је издвојио, кад сам ја дошо код њега да га питам, онда сам видео Љубаново лице иза тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо све чули, него Вам ја предочавам да сте на страни пет истраге рекли да је Љубан са капетаном био и увече 17-ог и 18-ог ујутру.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, да, можда ми се учинило, можда ми се учинило, мислим сад грешио би душу сад што кажу опет сто посто, јер стварно због тога притиска и због тога а и кажем да сам ја и кад је он причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морате да образлажете, јасно је зашто сад тврдите другачије.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, да, добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ту ноћ након што Вам је то капетан саопштио и сад је ноћ.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се нешто догађа на том месту где сте Ви били у том дворишту?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па ево овако, ја кажем ми смо седели у тој равни ди јесмо и опет понављам речено је да много се не мрдамо, не гледамо ни лево ни десно, тако да ја знам, до мене је био Љубо, мој други комшија, преко баште.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Презиме?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Љубо Солаковић, са ове друге леве стране је био, само мало, е сад да ли је опет мој комшија Пера Бадањак, не знам нисам сигуран и један, још један, он је ту код млинске улице био,

Острун, е сад име не знам, то ми је неки род, али давно је то било, ми смо значи седили, да сад се Ви смијете, род а не знаш му име.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, ја се нисам смејао уопште, извините.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, да. Али кажем у тој ситуацији стварно човек изгуби се, углавном ми смо седили, значи и без наглих покрета лево или десно значи нисам уопште видео шта се дешава и да ли се уопште шта дешава на левој страни или десној страни, а до душе ја сам више био овде, тако да је нас можда тројица, четворица, значи ми смо фактички били на, сад кад би се гледало са ове стране на репу или на почетку. Тако да нисам обраћао пажњу на ову другу страну.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте тих неких десетак војника је било колико сте Ви видели.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је у току ноћи, ујутру се неко кретао међу вама, нешто вам говорио или неке од вас, не кажем Вама, да ли су они предузимали било какве активности, јесте ли Ви видели шта се дешава?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па ја сам видео да је један, рецимо сад пролазио и само питао за име и презиме и уписивао, а даље не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко тражио од вас неки новац, накит или не знам ни ја шта, да?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е то је сутрадан, то је сутрадан, то вече не, али за сутра ћу Вам причат шта је било то вече нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја сад питам за ноћ 17-ти на 18-ти?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не, не, не знам, не могу, нисам видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте видели да ли је ико физички малтретиран ту ноћ?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И стижемо до ујутру шта се догађа ујутру?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е па ујутру то што сам већ реко, значи долази дотични господин.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то исти онај што је био претходну ноћ?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па ја мислим да је сад ваљда тај исти.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта значи то мислите, је ли, или сте сигурни или нисте.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па ако је био навече, онда вероватно је дошо да види, не знам, мислим, сад да кажем је он је био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли била иста униформа?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Иста.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Исто, све је било исто?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Ај нек буде исто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немојте нек буде. Је ли или није? Нека буде, нисмо на пијаци да се погађамо. Или не знате или.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па не сећам се, ајд.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли нам рећи још нешто, да ли се још нешто догађало пре његовог доласка, у време његовог доласка и непосредно после тога?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Пре тога ништа, мало су само нам дали као ако ко оће да врши нужду, али нисмо могли ић у ВЦ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било неког физичког малтретирања, некога од вас у том простору?

Сведок МИРКО КЕСЕР: До тога не, до тога не, мислим није било. ујутро кад се оно дошло, значи до тог времена, значи док није дошо тај није било малтретирања, мислим ја нисам видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта се догађа, он је дошао и?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па онда је почео да чита и почео да издваја људе и каже ког је прочитао да оде доле у дну тамо, где сам ја био значи у дну, према задрузи, е онда су неки људи почели тућ те људе који су издвојени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Морам признати мало конфузно, сад ми реците да ли се то догађа у моменту када је ту тај капетан што Ви кажете?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи почиње малтретирање, туча тих неких људи?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, кад је он ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли он то чита? Ко то чита? Тај у маскирној униформи што Ви мислите да је капетан?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, да, он прозива поименце људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Онда је реко тај и тај, и онда је напоменуо оно што сам већ реко, случајно постоји замена, као што сам реко, значи ја сам Кесер Мирко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули. Издваја, туку се људи, шта ради Деветак ту?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па Деветак је стајао иза њега, и онда кад је прочитао моје име, ја кажем кад је прочитао моје име, ја сам онда њега питато је ли то Мирко или Милко, и кренуо сам према дотичном једноставно сад ми је пуко филм да видим, што каже сад ме, пошто то да видим и у том кад сам дошо ја кажем Мирко или Милко, овако гледа и у том видим Деветака Љубана да стоји иза њега и погледам у Љубана јер знам да сам радио ту ди сам радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже Љубан?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па каже он човече има своје обавезе, каже откуд он ту, мислим у том сад смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Вас?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, Љубан Деветак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овом што Ви мислите да је капетан?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, да, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е и овај нешта промрмђо и у том Љубан каже стани ти ту мало са стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А је ли изашо и овај Милко?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не, Милко је још сад стајао даље, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А је ли изашо и он?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Је ли и он изашо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па питам Вас?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па не знам, па како ја да могу кад сад гледам у њега и њему обраћам се да видим, разумете да расчистим ту ствар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питате мене да ли је изашо, па ја Вас питам, Ви сте били ту?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па не знам ја, ја сам ишо ради себе, нисам ради њега.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Каже тај Милко који вам је неки рођак, у свом исказу.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Ко?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Милко.

Сведок МИРКО КЕСЕР: А Милко, аха.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте «тада сам прочитан, најпре Мирко», то јест Ви, «јер он има жену православкињу, српкињу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко има жену?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Каже Милко за Мирка.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па зато кажем Милко или Мирко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Каже «Љубан исти онај каже шта ти радиш ту», значи обраћа се Вама.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Ето и то сам реко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: «Ви кажете не знам, марш тамо, каже Љубан» и да идете на другу старну, отприлике то је то што сте Ви рекли само питам Вас.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па откуд знам да је реко баш тамо, може бит свашта, јој.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Да ли сте видели Ви, то кажете почиње то физичко малтретирање тих неких Ваших мештана.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате имена и једног од тих мештанина који је ту како Ви кажете тучен, малтретиран?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Знам Видић Марка. Је ли Марко беше? Је Марко, па онда, само мало, не могу се сад сетит а знам још једнога, у ствари знам ја њих доста само не могу сад да ми дође у главу име и презиме.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е то доста, да ли је тих доста малтретирано или су само ова двојица коју сте Ви навели?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па било је доста, више, више, више је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли их то малтретирају ти који су вас чували или се ту појавила још нека војска?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Ја мислим ти који су нас чували, ја мислим. Јер нико није дошо одавде нег су дошли ту ди су нас пазили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, е сад та туча, то малтретирање, све то како је било, можете ли Ви нама конкретизовати како се, шта се то догађало, ко, чиме, по којим деловима тела ако је наравно свега тога било, можете ли Ви то физичко малтретирање ближе описати?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Већином ја колико сам, али одмах да кажем, то је, то што сам ја видио, то је некако за мене јако кратко трајало, за њих вероватно дуго, због тога што сам одмах, руком и ногом, колико сам ја приметио, а одмах у међувремену значи прочитано и моје име и што сам ја расправио и тако да сам ја малтене одмах склоњен и отишо горе да више нисам видио даљња малтретирања, ето.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи рекли сте ногама и рукама?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, колико сам ја кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли видели да је неко у тој тучи, неко од Ваших мештана повређен?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па видио сам да им крв иде ко кад добијеш шамар па ти крв на нос.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, Ви одлазите горе, ништа више не видите, да ли знате, да ли се чули касније шта се дешавало након што сте Ви отишли горе где сте отишли?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Кад смо ми отишли горе, значи након, пошто немам сата, нисам имао сат, нисам знао, прошло је извесно време, отварају се врата и каже се да идемо, да можемо да изађемо да идемо на своје радне обавезе, радне задатке и све, кад смо изашли у дворишту више нисмо видели никога од тих људи значи који су остали тамо. Онда смо ја, Мартин тај колега мој и још та двојица, тројица отишли смо ту у једну кућу и ту смо били код овога, како се зове, Филип, Мирко, како се само зове, не знам како се презива.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рецимо Милић јел може.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е Милић, тако је, да, Милић, е ту смо били и ту смо и преспавали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте тог дана, отишли сте у кућу, све је у реду, да ли се чули да се нешто тог дана догодило ипак?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не. Тек сам чуо након опет дан, два опет преко мога оца, јер кажем да је он стално био горе присутан, у тој Задрузи пошто је радио, е онда ми је он реко да је било настрадалих људи и то, али број ми није спомињао ни ништа, тако да, значи након дан, два сам ја чуо да је то као било то минско поље, да су људи настрадали, да је то, да су, е то је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли где су ти људи и кад сахрањени?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не знате ништа? Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А реците ми тог дана кад је био напад и претходних дана да ли је била нека јединица Збора народне гарде у селу?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не, не знам, не, нисам их видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Нисам их видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог дана кад је био напад је ли била нека организована одбрана села?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не знам. Ја нисам био, извините, ни у једној, у ничему нисам, кажем знао ни за те ни Зенге ни с друге стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја Вас питам оно што сте видели или евентуално чули.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не, не, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми шта добује тај добошар, чије наредбе саопштава?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Команде места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Команде места?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чије су то наредбе биле, ко је, каква је то команда места?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па не знам, није потпис нико, нег каже да се окупе ту по налогу команде места, није реко Пера Перих, Ђура Ђурић, мислим име нико није спомињао, мислим колико сам ја чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесу ли мештани Хрватске националности носили неке беле траке по рукама?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви носили ту белу траку?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли Срби носили те беле траке?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми јесте ли Ви имали неку униформу?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Имао сам касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад касније?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Након 20 дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је дао ту униформу?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па били смо горе, е сад, сад и то ме буну, јер по неким причама прво, то сад опет кажем по причама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте добили униформу и ако не знате реците не знам, и немојте да причате, ширите причу. Где сте добили, ако знате?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Униформу сам имао код куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Имали смо, униформу сам имао код куће јер сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко Вам је реко да је обучете?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Ко ми је реко да је обучем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па Љубан ми је реко да обучем униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Љубан реко. Шта каже зашто облачите униформу?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па зато што сам имао тај посао да би се могао лакше кретати међ људима, значи пошто радим тај посао, значи након та три дана, четири, сам скинио траку јер сам распоређен на те послове, значи нисам имао више, не обавеза, мислим, значи то и онда сам питао да ли могу, пошто радим ту и у том кругу и каже можеш слободно и ја сам то обуко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је био тај магацин рекосте у?

Сведок МИРКО КЕСЕР: У Месној заједници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Месној заједници?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био ту у Месној заједници неки затвор, да су људи затварани у неком подруму у Месној заједници?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е то сам чуо, али тек касније, ја нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли долазили ту сваки дан на посао?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Ја јесам, али ја сам био горе, ја нисам ишо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где горе?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па у канцеларију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у канцеларију сте били?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли виђали Милана Радојчића ту у Месној заједници тих дана?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта он ту ради?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па он је, не знам, он је био ту али сад коју функцију је он имао ја не знам, углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што је ту био, је ли имао неку канцеларију, шта?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па ту је била та као, што сам ја реко, група, мислим не. Како сам реко мало прије?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не знам, реците, пуно сте причали, не знам шта сте рекли.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбор, група, шта?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е тако је, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па то одбор, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па људи из Месне заједнице, значи председник Месне заједнице, заменик Месне заједнице, овај, онај и то значи ту смо се ми окупљали и пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био у том одбору?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е то не знам, ја не знам ко је био у одбору. Ја сам њега ту виђао и видео сам овога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате да су се скупљали а не знате ко је био?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па зато што сам ја кроз ту канцеларију пролазио у моју канцеларију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кроз ту канцеларију?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми Милан Радојчић јел има ту неку канцеларију близу Ваше или шта?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па ту је једна канцеларија, улази се овако и једна канцеларија и ја уђем ту, скренем лево и ту је моја канцеларија била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли био ту неки Љуба да га знате, да сте чули, неки Љуба?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не знам ја имена та, Боже сачувај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми јесу ли хрватске куће имале беле траке, беле пешкире?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па рекли су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Ја мислим чак да смо и ми, сад извините, ја мислим да смо и ми чак ставили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви, који ви?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па Хрватска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша кућа је ли?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, српске куће јесу ли имали?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Реците ми Милан Воркапић звани Шиља, да ли знате тог човека?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Знам га, знам га, мислим онако знам га, исто ишли смо заједно у школу, али опет кажем до пред рат смо, свако је био на својој страни што каже, тако да опет се нисам ја пуно с њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро не морате да дужите. Поменули сте да Вам је братић Златко Божић?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е тако је, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, реците ми да ли је тај Златко Божић скупљао те новце?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опишите ми то, ко то њему каже да скупља новце од вас?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па неко одозгора је наредио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Од тих војника горе, тих што су нас чували да дамо, да се да значи злато, новац, паре и тако, и он је ишо нормално од једног до другог и то је купио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ви предавали. Ушта је купио?

Сведок МИРКО КЕСЕР: У недра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У недра?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме је то после предао?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Јер ја сам само кад сам ту кажем био, њега сам само запазио мало горе, и онда кажем кад се то почело дешават значи ја сам отишо на то, опет сад што Ви кажете да не дужим, значи и то сам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми ове, да ли су неке пропуснице тих првих дана требале вам да идете кроз село?

Сведок МИРКО КЕСЕР: То сад не знам, али касније јесу требале, за излазак из села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то за кретање по селу?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е то не знам, не знам, не сећам се стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Помињали сте ове ваше, кажете чули сте да су неки људи страдали у том нападу Бадањак Данијел и Цецилија.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тако даље.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули и за неке друге?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па чуо сам рецимо и за Кат у ову, она је горе код школе, Ката, Ката.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако не можете да се сетите.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не могу се сетит стварно сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми за те људе за које сте чули, јесу ли то били цивили?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми за тог Перу Бадањка, исто Ваш комшија?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта беше с њим?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па наводно је погинуо на јел сад на минском пољу јел негде ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Пера тучен ту простору задруге у дворишту?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Нисам га видео, не, нисам, не знам нисам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми за овог Златка Божића, како се заврши с њим прича, скупљао те паре и?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, па ништа, само сам видио да је скупљао и кажем ја сам био одвојен горе нисам видио, али сам онда касније кад је то прошло извесно време значи и од мајке и од оца чуо и од ових људи да је он исто ишо на минско поље и да се десило то што се десило, јел прво су мислили да је убијен ту на некој кући да је као наводно, знате како се свашта прича, али онда је наводно дознали смо да је тај братић, да је на минском пољу настрадао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте Ви добијали задатке те радне Ваше за тај магацин?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па оно што сам Вам реко, један део од Ђуре Продановића, е онда касније од Милана Радојчића, оно што сам реко, е сад кажем коју функцију е онда кад се све већ мало дуже успоставило, кад сам ја већ прешо на вођење продавница, онда сам добивао и од Љубана Деветакa и ту је био, долазили су ови из Старе Пазове, био је господин Пера Милисав и Кочијашевић онда ме је Љубан именовао за овога, како се то каже, комерцијалисту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците имате ли сазнање од кад је Љубан Деветак директор задруге?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па ја мислим, тако кажу од првог дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то каже? Где се то каже?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па мој отац каже да је он зато што је он ишао њему да помогне значи да усмери задругу даље да Љубан Деветак је каже управник задруге, мој отац тако је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви били на том окупљању ово први пут када је добовао добошар?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не. Не, чекајте када је оно, то је други дан, односно трећи дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пута је он добовао до минског поља, до догађаја?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Добовао је овако први пута, онда можда још једном и још једном, можда три пута сада лажем мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Три пута до 17. је ли?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Ја мислим тако, знам први пут да је добовао па је кажем ишао сам горе да се јавим, па сам ишао да купим тај, и онда сам поново када је добовао ишао на то што се десило мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је добовао још кажете оно једном за тај списак?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да се сви мушкарци окупе горе ради, мислим сад чега шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу се скупили Срби?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па ја не знам, ја кажем ја нисам ишао ту први пута, а други пут када сам ишао нисам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Идемо даље, пуномоћник. Изволите.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Је ли било још мештана хрватске националности да су носили униформу војну?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ко је то још био?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па јој сада се треба сетити имена, било нас је, било нас је, не могу сада.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Је ли и њима Љубан рекао да обуку или?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е то ја не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Вама је рекао је ли?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, зато што сам ја, опет кажем био на том послу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, добро, питам који још су мештани Хрвати носили?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, а онда касније када се основала та ТО или.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да, који су још носили је ли знате?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па онда био је само мало, како да се сетим, ајдемо Клисурић, онда имамо, у мајку му, не, не могу се сада сетити, мислим било нас је, било је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, и друго питање, пре него што Вас је Љубан да тако кажемо из те линије извео, рекао шта ти ту радиш, ти треба да радиш, је ли питао тог официра да ли може Вас да изведе?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е то ја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ту сте били.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не, ја сам био сам, само кад сам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Је ли питао официре или је само рекао Вама да иступите и Ви сте иступили?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не, он је њему нешто говорио као овај.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ко, који он?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Љубан је рекао то што сте Ви рекли и рекао је то а овај нешто се као бунио шта ја знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Шта сам ја рекла, ништа ја нисам рекла.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Зашто као можда да ја идем или нешто, а онда је њему Љубан рекао да ја имам тај задатак.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Нисам Вас разумела?

Сведок МИРКО КЕСЕР: А ја исто Вас нисам разумио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А како одговарате ако ме не разумете. Поново ћу Вас питати ако сачекате кратко врло јасно, пре него што је Љубан рекао да изађете из линије јер Ви радите, да ли је питао за дозволу официра да ви иступите или не, то је кратко питање.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Тог официра или капетана?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не знам, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ту сте стајали сви тројица је ли тако Ви у линији или њих двојица?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па колико ја сада видим он је само рекао он има тај задатак и ништа више, не могу сада чути да ли је он њему рекао еј и он сме да изађе или не сме, то не знам не могу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте обукли униформу после 20 дана, а ови Срби мештани јесу ли имали униформе од првог дана?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Неки јесу ја мислим нису, исто тако оно што сам вам говорио како се ко затекао па и мој отац који је радио исто па је након неко каже сине ајде набави једну капу партизанску каже да могу мирно да идем улицом да, разумете, значи као нека сигурност, несигурност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуномоћник? Нема. Остали браниоци?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Јел ја смем попити воде мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што не смете, слободно.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја сам Градимир Налић адвокат браним Милана Радојчића, мало пре сте на питање председнице већа одговарали ко вам је тамо све командовао па сте рекли Милан Радојчић да сте од њега добијали наређења, претходно сте рекли да сте од Милана Миљковића добили наређење везано за рад, па да расправимо само то од кога, је ли Миљковић или Радојчић?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Видите овако, из почетка дан, два од Миљковић Милана.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро.

Сведок МИРКО КЕСЕР: А остале дане од господина.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, кажите ми још овако, овај Ваш зет Владо Брајковић, је ли он био у Ловасу на дан напада?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е то ја не знам.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Није Вам познато?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не знам јер ја кажем моја сестра је удана за њега, заједно смо били у подруму, а сада где се он склонио, где је.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А је ли био у селу мислим тај дан просто, не знате?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не знам.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: То јутро напада?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не знам, не знам, не могу вам рећи.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, а реците ми молим Вас када сте Ви први пут видели Миална Радојчића после напада колико је прошло дана с обзиром да сте били?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Можда три до четири дана јер ја исто сад опет кажем ту се ја мало буним, у вези тога као да ли је то трећи, четврти

дан не знам, али углавном онда сам га видео и више што каже ми смо се виђали онако, али ту је био и Ђура Продановић и био је Тепавац Драган што сам већ говорио у том одбору.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А реците ми молим Вас шта је вама речено за те траке беле што сте стављали што да их носите?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па не знам, само каже да сви морамо да као можда у знак предаје или откуд знам сад то ја, тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Вама то рекао? Ја се извињавам само да после не бих, ко је Вама то конкретно рекао да ставите ту траку?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па то смо, мислим комшија комшији, комшија комшији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми молим Вас коју сте Ви то српску кућу видели обележну, чија је то била кућа коју сте видели без беле те плахте или чаршава, конкретно?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па не знам. Не знам.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не знате. Добро. А реците ми где сте носили Ви траку ту?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Ево овде овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не, то се, кажите где на надлактици?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, да. На мишици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На левој руци на надлактици?

Сведок МИРКО КЕСЕР: На левој руци, на.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ког сте Србина видели без униформе да нема белу траку тих дана?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па видео сам Ђуру Продановића.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: И он није носио униформу?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Није, Ђура није. Није.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли носио траку?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Није.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кад сте га видели први пут?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па видео сам га одмах, видео сам га значи овако значи први дан нисам ишао, други дан нисам ишао, трећи, пети дан, значи кад сам добио задатак да дођем да радим тамо.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: И пети дан су носили траке? Овде је било сведока који су рекли да су носили само два три дана траке?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па и ја сам носио два три дана.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да, али сте прва два, три дана били у кући нисте излазили?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па добро не знам, кажем вам.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Па питам кад сте.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Након тога од кад сам се јавио носио сам траку.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, а кажите ми молим Вас пре 10.10. Ви сте живели у селу?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Јесам.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите ми је ли било организовано некаква одбрана села да Ви знате?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не знам.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте излазили, улазили у село, јесу биле страже неке хрватске?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Ретко се могло онда излазити зато што већ је то почело на Вуковар, тако да баш нисам ја излазио.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А кажите ми да ли знате да ли су држане неке страже ноћу у селу, да ли је постојала некаква цивилна заштита пре 10.10.?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па не знам, не знам.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не знате, а кажите ми што је по Вашем мишљењу уопште дошло до тога, или по Вашим сазнањима како је дошло до тога да дође до тако једног крвопролића да кажем?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е да ја знам, ја би био јако паметан човек.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесу ли Срби напуштали Ловас пре десетог месеца, породице српске?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па не знам.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не знате.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Јер опет да вам кажем ја сам био више ево сад само ако можете да вам појасним.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Слушам.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Јер ја сам већином кажем 15 година у Илоку, ево и многи људи када ја ево и дан дан када одем преко тамо ми је још и дан данас мајка па кажу е каже боже свети каже шта је, па каже ти стварно ништа ниси знао шта се дешава у том Ловасу, зато што ја сад стварно одем на посао, са посла и тако да.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, хвала. Немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље од бранилаца? Нема. Од оптужених? Нема.

Довршено сведочење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А имате је ли? А ја питам, добро, то на крају. Изволите.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добар дан Мирко.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Добар дан.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Хтео бих те питати Мирко у десетом месецу да ли си мене виђао у селу?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Друго питање у првих пет дана, у првих десет дана, значи од 10.10. до 20.10. да ли знаш ти где ја станујем, где је моја кућа?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Знам, знам.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јеси ти био пред мојом кућом?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Пред твојом кућом?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не, нисам био.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Како онда знаш да није била бела плахта на мојој кући?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Може бити да сам се онда забунио ја се извињавам. Мислим извињавам се, ја знам мислим оно речено је нама, мислим кажем нама, мислим глупо је сад опет, али ја се извињавам ако сам погрешно.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Речено је свима.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е онда се извињавам, онда се извињавам.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: И треће питање је ли нам можеш појаснити шта је било са оружјем, пушком твог оца?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е то не знам зато што смо ми када је то речено да се преда и пиштољ, да се преда горе у месну заједницу, ја опет то кажем месна заједница, значи ми смо тамо то предали и више немамо појма ни шта је са пушком, ни пиштољом ни шта је са мојим аутом.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Мислим српској власти сте предали?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е сад ко је био на власти ја не знам.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па нама кад смо дошли ми у село.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, да.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то ловачко оружје?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, двоцевка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са дозволом?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, да, и пиштољ 7,65 са дозволом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И коме сте то дали?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па у месни уред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У месни уред?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, том ко је, речено је да, то је отац мој носио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који то, Ви сте ловашчанин човек коме дајте то?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па мој отац је носилац тога наоружања, и он је однео у месну заједницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он, ја сам мислила да сте Ви то?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не, ја, ма ја вам нигде, ја сам био ко миш у рупи и фала богу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И преживесте.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Што мање видиш боље знаш.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Хвала, немам више питања.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е, имаш ли још шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље. Не можемо тако.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Ја се извињавам стварно нисам оно, можда јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема више нико? Има господин Деветак извињавам се.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Али то је давно било када човек, камо среће да што кажете није ни дошло до тога.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добар дан господине, ја сам Љубан Деветак, окривљени. Имао би пар питања за тебе. Мирко да ли си ти приметио уопште првих тих дана, први, други, трећи, већ како ти бројиш дане и како се сналазиш, присуство војске у Ловасу, близу твоје куће на пример?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Приметио сам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Који дан, други, трећи, пети?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па не, па други, уствари опет сада да, други дан нисам излазио ван јер смо били, значи трећи, четврти дан сам приметио нормално преко пута су били у једној кући војска.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, да не ширимо нема потребе, значи тако си приметио. Реци ми 10.10.1991. године предвече да ли си чуо брујање тенкова или нешто слично близу твоје куће?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Чуо сам. Чуо сам тенкове.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јеси знао локацију тих где су ти тенкви?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не, не, нисам знао јер пази то је ипак то, а ја иначе сам наглув па не могу тачно.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, добро, колико је далеко кућа од Ђуре Амса од тебе?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па једно значи једна кућа, то је комшија, па пут ајде узмимо 15-так, 20 метара.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Простим оком је ли можеш да видиш ту кућу, улаз у двориште испред куће и то, када изађеш на улицу?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, да, када изађем ван онда видим.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па нисам ни мислио из дворишта. Када си приметио ту присуство војске?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па то онда значи трећи, четврти дан ајде отприилке.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Који дан си изашао из дворишта?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па изашао сам значи изашао сам трећи дан, тако значи трећи дан е тако.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ако сам добро те разумео, одговорио си на питање када си рекао да си чуо за погибију Цецилије и њезиног супруга Бадањак, да си то чуо други дан.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Тако је.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Други дан да сте ишли по комшилуку?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Било где да си ишао преко пута, да си ишао код доктора, да си ишао овамо на рикверц према Држаљевићима, морао си да видиш ту и тенк и војнике да стоје испред?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро сада ако сведок није видео, немојте сада да му држите предавање.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Не, ја сам видео војнике, мислим видео сам војску који су били у кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А господине Деветак јесте завршили са питањима.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нисам још.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Човек када шетате са данима па је све избрко, да ли си познавао Владу Сомборца?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Јесам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је тај човек носио униформу?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Влада Сомборац је исто носио један део, носио је, мислим сада.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, да ли си познавао његовог сина?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Јесам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је он носио униформу?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Ја, ево и сада исто мислим.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли си познавао Пемпер Мирка?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Јесам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Је ли он носио униформу?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Јесте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јеси познавао Римара Мирослава?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Јесам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Је ли он носио униформу?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када су носили те униформе?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Од тамо иза, значи након 20-так дана.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јосип Лукетић је ли он носио униформу?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Јесте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Његов син?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Ја мислим да је.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Шимон Пејић?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Е јесте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Лутровић овај Туно?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па је, сви смо ми који смо били у тим као.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, апропо тог питања молим те немој да трчиш, да ли сте се ви са униформом осећали сигурније или како, пошто си ти тражио од мене, ја се не сећам ако си питао сигурно сам рекао.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Да, јесте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Обуци нема проблема.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Јесте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јер то исто као да си ме питао је ли можеш мини сукњу носити, ја би ти исто рекао да можеш.

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па нормално.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Никакав проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Деветак да се не задржавамо око тога, ко је.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Занима ме да ли си се ти осећао сигурније у униформи или не?

Сведок МИРКО КЕСЕР: Па ја кажем да јесам, па то говорим.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Мирко молим те да ли си ти знао да постоји војна управа у селу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли постојала, а не да ли је знао да постоји, Ви већ одговористе.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли постоји ајде.

Сведок МИЛАН КЕСЕР: Па опет кажем да ја уопште нисам ишао на те скупове.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, ниси ишао, добро, хвала. Да ли знаш, да ли си знао да постоји, да је постојао овај полицијски час?

Сведок МИЛАН КЕСЕР: Јесам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јеси.

Сведок МИЛАН КЕСЕР: Па то знам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Је ли знаш ти служио си војску, ко проглашава полицијски час.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е то одбија се питање.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Није вештак, хвала.

Сведок МИЛАН КЕСЕР: Откуд знам људи моји, па више.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Заборавио сам да није вештак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо вештака па ћемо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, да, свакако. Имам примедбе само на излагање. Мирко је човек који би хтео да буде и тамо и овамо обзиром да одлази да обилази мајку и тако даље, по природи је мало смушен он то зна добро, плашљив боље речено. Моја примедба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имате примедбе на његов исказ, немојте сведока да описујете.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И из тога разлога он моје присуство у дворишту задруге је збркао и како у време присуства тако и издвајање људи како по начину тако и по броју, то је моја примедба, човек се плаши то је исто моја примедба и због тога тако прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само станите, а ко је овај у шареној униформи поред Вас ту што прича сведок?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Госпођо председнице онако је како сам ја рекао, ја сам дошао тамо таман када је човек завршавао говор, обраћање, дакле и то је ја сам рекао у својој одбрани ко је био тај

човек у шареној униформи, ако сте ме то питали, не знам можда нешто друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поновите, заборавила сам ко је тај у шареној униформи ово што човек прича да је био поред Вас, Ви њега.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У одбрани сам ја својој рекао гласно и јасно да сам ја тада сазнао да је то Дарко Перић, односно мени је речено да је он командант противдиверзантског одреда и знао сам то прије него што сам се појавио горе, некога сам питао, неко ми је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Дарко Перић читао овај списак људи који су после тучени.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Дарко Перић није читао никакав списак, то одговорно тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај о коме сведок прича да је тај читао неки списак људи који се туку.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Дарко Перић у мом присуству није читао никакав списак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја питам за овог што је читао списак.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја понављам, мислим да сам разумео питање, ја кажем Вама да Дарко Перић у мом присуству није читао никакав списак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок није ни рекао Дарко Перић, него да сте били Ви.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Или било који други како рече он официр, капетан, војно лице, руководилац или како их је све назвао, Ви сте настојали да сазнате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тачно ово што је сведок рекао?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, апсолутно није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није тачно?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тачно је оно што сам ја и рекао да сам издвојио 30 људи колико сам и добио дозволу и то.

Сведок МИЛАН КЕСЕР: Може бити, можда је он добио дозволе да ја не знам за то, мислим у томе је штос. Можда је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Је ли могу да седнем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако нема више питања.

Довршено сведочење.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

главни претрес се прекида у 18,51 часова и биће настављен дана:

24. октобра 2011. године у 14,30 часова, у судници број 2.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА